

Валерий Корниец

ОБОРВАВШИЙСЯ
ВЗЛЁТ

08.01.1935-13.12.1963

Валерий Корниец

*80-летию
со дня рождения
Василя Симоненко
посвящается.*

ОБОРВАВШИЙСЯ ВЗЛЁТ

(перевод с украинского)

Кировоград-2014

ББК 84(4РОС) 6 – 5

УДК 82 – 1

К 24

Корниец Валерий.

К 24 Оборвавшийся взлёт – Кировоград:

Центрально-Украинское издательство, 2014. - 138 с.

ISBN 978-966-130-044-5

Эта книга – дань большого уважения автора к личности и творчеству гениального украинского поэта Василя Симоненко.

Автору переводов удалось передать на русском языке всю глубину и силу уникального симоненковского поэтического дара. Уверен, что читатель это оценит.

ББК 84(4РОС) 6-5

УДК 82-1

ISBN 978-966-130-044-5

© В.Корниец, 2014

© Центрально-Укр. изд-во, 2014

ОБОРВАВШИЙСЯ ВЗЛЁТ (триптих)

– 1 –

Кто ещё так любил высоко
Ту нещедрую малую нивку,
Чтоб идти по стерне босиком
И уснуть со снопом в обнимку?
Кто, всегда оставаясь собой
И не веря в бессмертье великих,
Смог услышать людскую боль
В каблучков неуёмном крике?
Где же вы, Украины сыны,
Кто от бури не прячет лица
И на знамя святое страны
Каплей крови готов пролиться?

– 2 –

Ему бы жить, творить и верить
В грядущий день, в страны расцвет.
Но смерть уже стучалась в двери,
Корявой тьмою застя свет.
“Побудь со мной! – Земля кричала.–
Не уходи! Не покидай!”
А небо хищно просычало:
“Скорее душу мне отдай.”
Ему не выпросить отсрочки
Ни у небес, ни у Творца.
А те, что отбивали почки,
На страже были до конца.
Нет больше сил, окончен бой –
И сердце перестало биться.
А душу “розовые птицы”,
Рыдая, унесли с собой.
Ушёл. А нам оставил слово.
Любовь, мечта и вера в нём.
И души пробуждает снова
Поэта “ Тишина и гром ”.

- 3 -

Кто живёт, чтобы править,
Приумножить удел –
Он пришёл, чтобы правду
Отыскать для людей.
 Чтобы в кои-то веки,
 В просвещённый наш век,
 Смог себя Человеком
 Осознать человек.
От земли шёл он к небу,
Не теряя корней.
Видел лживую небыль,
Но не кланялся ей.
 Он в космических полднях
 Суть вещей разгадал:
 Над бессмертными поднял
 Человека труда.
Зовом совести распят,
Рвался к свету сквозь тьму,
И перо от Тараса
Назначалось ему.
 Вы шаблоном не мерьте
 Строчек пламень и лёд:
 Стал дорогой в бессмертье
 Оборвавшийся взлёт.

“В.Симоненко не было и тридцати лет, когда страшная болезнь лишила украинскую поэзию и советскую литературу в целом лирика вдумчивого и мастера надёжного. Однажды услышав, мы навсегда полюбили его чистый голос. При первом же знакомстве оценили поэтическую энергию его стиха.

В годы увлечения формальными поисками и опытами он вернул молодой украинской поэзии не затемнённую орнаментом последовательную мысль. Он писал о доблести и славе незаметного героя – человека труда.”

Николай Ушаков. 1968 год.

“Василь Симоненко – художник действия, социально острый и одновременно лирический, мягкий и саркастически въедливый.

К чести поклонников поэзии Симоненко, они не пытались противопоставлять ему других поэтов, скажем, Драча или Винграновского, а старались уловить общность между такими полярно несхожими творческими индивидуальностями. Ибо если, скажем, Винграновский шёл от космоса к земле, а Симоненко двигался от бытовых деталей, от конкретной личности в космос, то ведь пути их сходились на главном – на человеке.

В.Симоненко, прежде всего, - поэт гражданского звучания, певец человека и его ежедневного труда, бескомпромисный борец против всякой нечисти. А если заглянуть глубже, то за дальней далью во всём своём величии виднеется фигура Шевченко – первоисточник поэзии Симоненко.”

Борис Олейник. 1968 г.

“Среди литераторов случаются и такие, без которых эпоха могла бы спокойно обойтись, ничего существенного не потеряв. А есть и такие, которые становятся выразителями своего времени, живыми нервами его драм и борений, отражают в себе сам дух эпохи, - её кровообращение проходит сквозь них. Есть такие, чьё творчество становится как бы частицей нашего бытия, частицей воздуха, которым мы дышим, и тех ландшафтов, которые чаруют нас, и помыслов, которыми живём. Симоненко такого типа поэт”.

Олесь Гончар. 1968 год

ВАСИЛЬ СИМОНЕНКО
(08.01.1935 – 13.12.1963)

Здрастуй, сонце, і здрастуй, вітре!
Здрастуй, свіжосте нив!
Я воскрес, щоб із вами жити
Під шаленством весняних злив.

ГНІВНІ СОНЕТИ

ПОГОДА

Тремтить небіжчика не змушиш від морозу,
Та й від жару він пітувать не стане,
Як не народить думку, хоч погану,
Муштрований, убогий розум.

Він буде завжди вірити прогнозам,
На все життя складать наївні плани,
Вмивати морду заспану з-під крана –
Він побоїться поклонитись грозам.

Він, може, нишком буде навіть злитись,
Та побоїться, грішник, помолитись
І буде тихо та спокійно жити.

І тільки той, хто чхає на погоду,
Той, хто не служить череву в угоду,
Зуміє правді й розуму служити.

ВАСИЛЬ СИМОНЕНКО

(08.01.1935 – 13.12.1963)

Здравствуй, солнце, и здравствуй, ветер!
Здравствуй, нива в сиянье рос!
Я воскрес, чтобы с вами встретить
Буйство первых весенних гроз.

ГНЕВНЫЕ СОНЕТЫ

ПОГОДА

Покойника не испугать морозом,
Да и в жару мертвец потеть не станет,
Как мысль, хоть плохонькую, не представит
Муштрованный, убогий разум.

Всегда он будет доверять прогнозам,
Наивные для жизни строить планы,
Мыть морду сонную водою из-под крана –
Он побоится поклониться грозам.

Тайком, возможно, будет даже злиться,
Но побоится, грешник, помолиться.
И будет тихо и спокойно жить.

И только тот, кто плюнул на погоду,
Тот, кто не служит животу в угоду,
Сумеет правде и уму служить

БЕЗ НАЗВИ

Комусь життя – забави та відради,
А світ закритий ширмою вікна,
Турбота в нього цілий вік одна –
Дістать дружині пудри та помади.

І він до всього шкірить зуби радо,
У все повірив і прийма сповна,
А думати тоді він тільки зна,
Коли відгадає кросворди чи шаради.
Безпечний дурнику. Живи собі на втіху,
Не знай ні горя, ні страшного лиха
Думки носить у черепі тугому.
Мугич пісні гугняво під сопілку,
Їж досхочу, на свята пий горілку,
Але хоч жить не заважай нікому.

Ой майнули білі коні,
Тільки в'ються гриви,
Тільки курява лягає
на зелені ниви.
Пронеслись, прогупотіли,
врізалися в небо,
Впала з воза моя мрія–
пішки йде до тебе.
Знаю, дійде, не охляне,
в полі не зачахне –
Світ твоїми, моя люба,
кучерями пахне!
Крізь пилюку, по багнюці,
в холод і завію
Прийде чистою до тебе
біла моя мрія.

БЕЗ НАЗВАНИЯ

Кому-то жизнь – забавы и отрады,
От мира скрыт за ширмою окна,
Забота у него весь век одна –
Достать супруге пудры да помады.
 Ему на всё поскалить зубы – в радость,
 Готов на веру всё воспринимать,
 Нужна ему лишь капелька ума
 Разгадывать кроссворды и шарады.
Беспечный дурачок. Живи в довольстве тихом,
Не знай ни горя от ума, ни лиха
Иметь мозги под черепом тугим.
 Горлань гнусаво под гармошку песни,
 По праздникам и ешь, и пей, хоть тресни, -
 Но не мешай хотя бы жить другим.

* * *

Ой, мелькнули белы кони,
 только вьются гривы,
Только пыль в их след ложится
 на зелёных нивах.
Пронеслись, прогрохотали
 громом в небе вешнем,
А мечта упала с воза,
 идёт к тебе пешей.
Добредёт, не ослабеет,
 в поле не зачахнет,
Мир твоими, дорогая,
 локонами пахнет.
Сквозь пылицу, по грязнице,
 под метельным воем
Мечта моя белой – чистой
 встанет пред тобою.

Я чую у ночі осінні,
Я марю крізь синій сніг:
Вростає туге коріння
У землю глевку із ніг.

Стають мої руки віттям,
Верхів'ям чоло стає,
Розкрилося ніжним суцвіттям
Збентежене серце моє.

Вростаю у небо високе,
Де зорі – жовті джмелі,
І чую: пульсують соки
У тіло моє з землі.

Зі мною говорять могили
Устами колишніх людей,
І їх нерозтрачені сили
Пливуть до моїх грудей.

О земле жорстока і мила,
Ковтнула ти їхні дні –
Усе, що вони любили,
Віддай долюбити мені!

Усе, що вони не домріяли
У чорному гвалті боїв,
Хай клекотом і завіями
Ввірветься в думки мої!

Вслухайтеся, земле і небо,
У рокіт страждань моїх –
Живу не лише для себе,
Я мушу жити й за них.

Я чувствую ночью осенней,
Я брежу сквозь снежный смог:
Врастают тугие корни
В упругую землю из ног.

И руки мои – как ветви,
Верхушкой чело предстаёт,
Раскрылось вдруг нежным соцветьем
Тревожное сердце моё.

Врастаю я в небо высокое,
Где зори – желтее шмеля,
И слышу: пульсирует соками
В тело моё земля.

Со мной говорят могилы,
Их правду душой я пью:
Поток нерастраченной силы
Вливается в душу мою.

Земля, скольких ты сгубила,
Их жизни взяла, как дань?
Но всё, что они любили,
Ты мне долюбить отдай.

И что домечтать не успели
В чёрной тревоге боёв,
Пусть клекотом и метелью
Ворвется в сознание моё.

Услышьте, земля и небо,
Рокот страданий моих:
Живу не единым хлебом –
Я должен жить и за них.

Де зараз ви, кати мого народу?
Де велич ваша, сила ваша де?
На ясні зорі і на тихі води
Вже чорна ваша злоба не впаде.
 Народ росте, і множитья, і діє
 Без ваших нагаїв і палаша.
 Під сонцем вічності древніє й молодіє
 Його жорстока й лагідна душа.
Народ мій є! Народ мій завжди буде,
Ніхто не перекреслить мій народ!
Пощезнуть всі перевертні й прибуду,
І орди завойовників-заброд!
 Ви, байстрюки катів осатанілих,
 Не забувайте, виродки, ніде:
 Народ мій є! В його волячих жилах
 Козацька кров пульсує і гуде!

П О К А Р А

Не всі на світі радощі священні –
Є радощі, народжені з проклять,
Коли, метнувши громи навіжені,
Став Єву Бог із Раю проганяць.

Він їй сказав: “Ослушниче зухвала!
Мені твого не треба каяття –
Прирік тобі, щоб в муках сповивала,
Живила кров'ю завтрашнє життя”.

Адам ходив насуплений, мов хмара,
У розпачі кривила Єва рот,
Бо ще не знала ця наївна пара,
Що та жорстока помста і покара
Дорожча всіх утрачених щедрот!

И где теперь вы, палачи народа?
Величье ваше, ваша сила где?
На ясны зори и на чисты воды
Не ляжет вашей чёрной злобы тень.
 Народ растёт, в труд воплотив идеи,
 Без вашего кнута и палаша.
 Под солнцем вечности, древняя, молодеет
 Суровая и нежная душа.
Народ мой есть! Народ мой вечно будет!
Никто не сможет вычеркнуть народ!
Исчезнут все двуликие приبلуды
И даже след захватнических орд!
 А вы, бастарды палачей постылых,
 Запомните: не долго вам блудить!
 Народ мой есть! В его воловьих жилах
 Казачья кровь, пульсируя, гудит!

БОЖЬЯ КАРА

Не все на свете радости священны –
Иные из проклятий рождены:
Рай сотрясался грохотом отмщенья –
Бог Еву гнал за искус Сатаны.

“В раскаянье к чему ломаешь руки?
Запрета преступила рубежи.
Обрэк тебя, чтоб ты рожала в муках,
Живила кровью завтрашнюю жизнь”.

Адам – как туча, он не ждал удара,
Кривила Ева от обиды рот:
Наивная ещё не знала пара,
Что эта месть и эта Божья кара
Дороже всех утраченных щедрот!

ПОЕТ І ПРИРОДА

Пройшла гроза – і знову літня проза:
Парує степ , і оживає ліс,
І горобці, неначе з-за куліс,
Упали табуном на просо.

І знов спадають трафаретні роси
Із сінокосів буйних кіс,
І знову в небі невідомий біс
Підвісив сонце на прозорих тросах.

І, захолонувши у дивній грації,
Зітхають свіжістю дівочою акації,
Вітрами обціловані до ніг...

А я дивився, серце розривалося:
Ну що в тім нового, сучасного ховалося? –
Так зрозуміти і не зміг.

Може, ти зі мною надто строга,
Та й чого б ти ніжною була?
Але ти в життя моє убоге
Зіркою яскравою ввійшла.

І нехай проміння те не гріє,
Що послала зірка здалека,
Та до неї лине й лине мрія,
Ніби світло, тиха і легка.

І не треба долі дорікати,
Всіх не може обігріть вона:
Нас до тебе горнеться багато,
Але ж ти одна.

ПОЭТ И ПРИРОДА

Прошла гроза – и снова лета проза:
Парует степь, и оживает лес,
И воробьи, как сборище повес,
Упали табуном на просо.

Отряхивают пряди сенокосов
Слезинки рос, упавшие с небес,
И снова в небе невидимка-бес
Подвесил солнце на прозрачных тросах.

И, замерев в неповторимой грации,
Вздыхают девственной свежестью акации –
Ветрами обцелованы до ног...

А я смотрел – и сердце разрывалось:
Ну, что в том необычного скрывалось? –
Хотел понять, но осознать не смог.

* * *

Может, ты со мною слишком строгая?
Но с чего б ты нежною была?
Только ты в судьбу мою убогую
Звёздочкою яркою вошла.

И пускай лучи те не согреют,
Что звезда дарит издалека,
Но мечта всё ищет встречи с нею,
Словно свет, неслышна и легка.

И не нужно сетовать на долю,
Всех не может обогреть она:
Много нас, мы льнём к тебе невольно,
Но ведь ты одна.

Може, так і треба неодмінно,
Як робить давно вже звикли ми:
Падати слухняно на коліна
Перед геніальними людьми.

Вихвалять, і славити, й кричати,
Роздувати фіміама дим –
Геніїв між нами небагато,
То чому ж не поклонитись їм?

Але я зібрав би всіх титанів
І сказав би, знявши капелюх:
– Я не буду вам співать пеани
І хвальбою лоскотати слух.

Ви усі розумні та відверті,
Тож скажіть по щирості мені:
Хто й за що вам дарував безсмертя,
Хто й за що продовжив ваші дні?

Говоріть, кричіть, щоб всі узнали,
Втямили нарешті до пуття:
Смертні вам безсмертя дарували,
Смертні вам продовжили життя!

Щоб надійно крила соколині
Вас у небі вічності несли,
Мудрості своєї по краплині
Смертні вам, як бджоли, віддали.

Вас, як прапор, підніма людина
В боротьбі за правду проти тьми.
Генії! Безсмертні! На коліна
Станьте перед смертними людьми!

Может, так и нужно непременно,
Как давно привыкли делать мы:
Падаем послушно на колени
Перед гениальными людьми.

Восхваляем, кланяемся в ноги,
Раздуваем фимиама дым –
Гениев средь нас не так уж много,
Почему не поклониться им?

Только я собрал бы всех титанов
Вместе и сказал им, сняв треух:
– Я вам дифирамбы петь не стану
И не буду услаждать ваш слух.

Вы мудры, но гонор свой умерьте
И скажите честно, от души:
Кто, за что вам даровал бессмертье?
Кто, за что продлил вам вашу жизнь?

Прокричите, чтобы все узнали,
Поняли без выдумок и лжи:
Смертные вам всем бессмертье дали,
Смертные продлили вашу жизнь!

В поднебесье не подняться камню,
Если кто-то не приложит сил:
Мудрости своей за каплей каплю
Смертные, как пчёлы, вам несли.

Поднимают вас, как стяг нетленный,
Для борьбы за правду против тьмы.
Гении бессмертья! На колени
Встаньте перед смертными людьми!

Задивляюсь у твої зіниці,
Голубі, тривожні, ніби рань.
Крещуть з них червоні блискавиці
Революцій, бунтів і повстань.
Україно! Ти для мене диво!
І нехай пливе за роком рік,
Буду, мамо, горда і вродлива,
З тебе чудуватися повік.

Ради тебе перли в душі сію,
Ради тебе мислю і творю.
Хай мовчать Америки й Росії,
Коли я з тобою говорю.
Одійдіте, недруги лукаві!
Друзі, зачекайте на путі!
Маю я святе синівське право
З матір'ю побуть насамоті.

Рідко, нене, згадую про тебе,
Дні занадто куці та малі.
Ще не всі чорти живуть на небі,
Ходить їх до біса по землі.
Бачиш, з ними щогодини б'юся,
Чуєш – битви споконвічний грюк!
Як же я без друзів обійдуся,
Без лобів їх, без очей і рук?

Україно, ти моя молитва,
Ти моя розпука вікова...
Громотить над світом люта битва
За твоє життя, твої права.
Хай палають хмари бурякові,
Хай сичать образи – все одно
Я проллюся крапелькою крові
На твоє священне знамено!

Вглядываюсь я в твои зеницы –
Сплав тревоги с нежной синевой.
В них пылают красные зарницы
Революций, бунтов, грозных войн.
Украина! Для меня ты – диво!
И пускай плывут за годом год,
Ты мудра извечно и красива,
Я, дивясь тебе, тобою горд.
Для тебя я в души жемчуг сею,
Для тебя я мыслю и творю.
Пусть молчат Америки, Рассеи,
Если я с тобою говорю.
Не глядите, недруги, лукаво!
Други, обождите в стороне!
У меня святое сына право -
С матерью побыть наедине.
Ты прости, что редко вспоминаю,
Куцы дни, а дел – на много лет:
Дьяволы не все на небе, знаю,
Ходит их до чёрта на земле.
Видишь, с ними бьюсь я ежечасно,
Слышишь – битвы вековечный стук!
Разве буду без друзей я счастлив,
Без их лбов, и глаз, и верных рук?
Украина, ты моя молитва,
О тебе горюю и пою...
Во вселенной гроыхает битва
За твои права и жизнь твою.
Пусть пылает небосвод багрово,
Пусть сычат обиды – всё равно
Я прольюсь хоть капелькою крови
На священный шёлк твоих знамён!

Є тисячі доріг, мільйон вузьких стежинок,
Є тисячі ланів, але один лиш мій.
І що мені робить, коли малий зажинок
Судилося почать на ниві нерясній?

Чи викинути серп і йти байдикувати,
Чи долю проклясти за лютий недорід
І до сусід пристать наймитувати
За пару постолів і шкварку на обід?

Коли б я міг забудь убоге рідне поле,
За шмат цієї землі мені б усе дали...
До того ж і стерня ніколи ніг не коле
Тим, хто взува холуйські постолі.

Та мушу я іти на рідне поле босим,
І мучити себе й ледачого серпа,
І падати з утоми на покоси,
І спать, обнявши власного снопа.

Бо нива ця – моя! Тут я почну зажинок,
Бо кращий урожай не жде мене ніде,
Бо тисячі доріг, мільйон вузьких стежинок
Мене на ниву батьківську веде...

Есть тысячи дорог и миллионы тропок,
Есть тысячи полей, но лишь одно – моё.
И что же делать мне, когда лишь крохи робко
За труд мой принесло нещедрое жнивье?

А может, бросить серп и без толку слоняться,
Судьбу свою кляня за лютей недород,
Или к соседу в батраки податься:
Даст, может, постолы и бросит шварку в рот.

Когда б я мог забыть моё родное поле,
То за клочок земли всё получил бы я...
К тому же никогда стерня ног не поколет
Тем, кто надел обувь холуя.

Но мне идти босым – родное поле просит –
И мучиться с бездельником-серпом,
И утомлённым падать на покосы,
И спать в обнимку с собственным снопом.

Ведь нива-то – моя! Тут я начну зажинок,
Ведь лучший урожай меня нигде не ждёт,
Ведь тысячи дорог и миллион тропинок
Меня на поле отчее ведёт...

Б А Л А Д А ПРО ЗАЙШЛОГО ЧОЛОВІКА

На свято Зелене з густих заплав
Прийшов чоловік і надію посіяв:
– Мене, люди добрі, Пан Бог послав,
Щоб я вам зачав Месію.
Гріхами задавлене ваше село,
Брехня розлилася, як море,
Та встане мій син і лукавство та зло
За Божим велінням поборе.
Ведіть мені дочок сімнадцяти літ,
Я виберу суджену Богом, -
Сказав і присів біля шинку на пліт,
Припикши всіх поглядом строгим.
Коли ж привели перед нього дівчат,
Він мовив, махнувши рукою:
– Ну, що ж, доведеться наступного
року чекать:
Нема поміж ними святої.

І хто тільки міг, той прибуді годив,
Ніс їсти і пити до хати,
Щоб їх визволитель безжурно дожив
В селі до наступного свята.
І знову ведуть перед нього дівчат,
А він лиш хита головою:
– Гай-гай, доведеться наступного
свята чекать:
Нема й поміж цими святої.

І зими біліють, і весни дзюрчать,
Роки пропливають, мов хмари,
А він подивляє паради дівчат
І все не знайде собі пари.
Лиш сумно щоліта кива головою:
– Нема й поміж цими святої...

БАЛЛАДА О ПРИШЛОМ ЧЕЛОВЕКЕ

На Троицу гостя никто не звал,
Но были в словах его вера и сила:
– Меня, люди добрые, Бог послал,
Чтоб я вам зачал Мессию.
Грехами задавлено ваше село,
И ложь разлилась, словно море,
Но встанет мой сын – всё лукавство и зло
По Бога веленью поборет.
Семнадцатилеток ведите во двор –
Я выберу данную Богом,-
Сказал и присел у корчмы на забор,
А взгляд был колючим и строгим.
Красавиц прошла перед ним череда,
Он молвил, как идол недвижим:
– Ну что же, придётся, наверное,
год подождать:
Святой среди них я не вижу.

И каждый прибуде спешил угодить,
Несли ему пищу и воду,
Чтоб мог избавитель безбедно прожить
В селе до грядущего года.
И вновь перед ним юных девушек строй.
– Дождёмся грядущего лета, –
Сказал он со вздохом,
печально кивнув головой, –
Святой не найду и среди этих.

И зимы белеют, и вёсны журчат;
Как тучи, года хороводят,
А он только смотрит парады девчат –
И пары себе не находит.
Лишь грустно посмотрит, качнув головою:
– Нет девы с душою святою...

І люди принишкли, покірні й сумні,
І моляться, хто тільки може:
- Як треба, життя укорочуй мені
Та шли йому суджену, Боже.

На свято тридцятьє слухняні осли,
Втомившись присуду ждати,
Навшпиньки до зайти у хату зайшли, –
Він мертвий лежав серед хати.
Коли ж, проклинаючи грішних дівчат,
Обмить його люд позбігався,
Побачили раптом: безплідний кастрат
Месію зачать нахвалявся.

Б Р А М А

Дикими, незнаними речами
Марить брама у тривожнім сні,
Де сторожа брязкає ключами
І скриплять ворота захисні.

Привиди з кривавими мечами,
У накидках чорних, ніби ніч,
Граються безформними м'ячами –
Головами, знесеними з пліч.

Кров стіка під флегматичні мури,
Зойки захолили на губах,
Сотні літ наруги та тортури
Мертвих повертають у гробах.

Та не бачить місто в ніч похмуру,
Як сторожа, вже не при мечах,
Нову жертву кидає під мури
З тряпкою брудною на очах.

И люди поникли, покорны судьбе,
Все молятся, кто только может:
- Коль нужно, и жизнь отдадим мы тебе,
Дай только жену ему, Боже

На праздник тридцатый тупые ослы,
Чьи души терзала тревога,
На цыпочках в хату к приبلуде зашли –
Он мёртвый лежал у порога.
Когда ж, проклиная греховных девчат,
Омыть его люд побегался,
Увидели вдруг, что бесплодный кастрат
Мессию зачать похвалялся.

БАШНЯ

Дикими, незнаными речами
Бредит башня, слыша ночи вскрик,
Лишь охрана загремит ключами,
Да ворот защитных слышен скрип.

Привиденья с длинными мечами
(в чёрном все, и непонятна речь)
Там играют странными мячами –
Головами, снесенными с плеч.

Кровь стекает дьявольским напитком,
Вскрики холодеют на губах,
Сотни лет глумления и пытки
Мертвецов ворочают в гробах.

И не видит город отупелый:
Стражники, уже не при мечах,
В ров швыряют новой жертвы тело
С тряпкою кровавой на очах.

П Е Р Ш И Й

Першим був не Господь
і не геній,
першим був –
простий чоловік.
Він ходив
по землі зеленій
і між іншим
хлібину спік.
І не зміг
заробить монумента
цей наївний франк
чи дуліб,
бо не зміг він
знайти момента,
щоб узяти патент
на хліб.
Постаріла вже
мудрість божа,
розтрощив її
грізний час.
Хлібом
геній живиться кожен,
щоби розум його не погас.
Та нехай над землею година
чи негода лютує і рве, –
вічна мудрість простої людини
в паляниці звичайній живе.

П Е Р В Ы Й

Первым был не Господь
и не гений,
но всему
наступает срок:
Человек,
самый обыкновенный,
между дел
первый хлеб испек.
Только ставить кому
монументы?
Тот наивный франк
иль дулеб
не воспользовался
моментом,
чтоб патент получить
на хлеб.
Уж состарилась
мудрость божья,
сокрушил её
грозный час.
Даже гений
без хлеба не может,
чтобы разум его не угас.
Над землёю невзгоды пусть стонут,
или солнце и щедро жнивьё, –
мудрость вечная люда простого
в каждом хлебе обычном живёт.

СТАРІСТЬ

Сім десятків дідові старому,
Сам незчувсь, коли і відгуло,-
Вже лице пожовкло, як солома,
Борознами вкрилося чоло,

Сяють очі глибоко спідлоба,
Тільки пух лишивсь на голові...
Лає син, що ні чорта не робить,
Допіка невістка: ще живі?

Остогидло діду хліб жувати,
Слухати образи від усіх,
Ціле літо горобців ганяти
Та граків сусідові на сміх.

Взять би істик, торбу через плечі
І піти світ за очі з села,
Але звик до хати, до малечі,
Що його, мов батька, облягла.

Все стерпить, хіба заплаче стиха,
Дивлячись на добрих малюків
Все стерпить – докори, сором, лихо –
Лиш би вмерти на землі батьків!

СТАРСТЬ

Семь десятков старику седому,
Незаметно времечко прошло,-
Пожелтела кожа, как солома,
Бороздами вспахано чело.

Исподлобья живо светят очи,
Редкий пух торчит над головой...
Сын бранит: работать дед не хочет,
Да невестка: “Вы ещё живой?”

Надоело хлеб жевать украдкой,
Слышать лишь обиды ото всех,
Быть всё лето пугалом на грядках,
Слушая соседей едкий смех.

Есть сума, есть и клюка горбата,
С глаз долой уйти бы со двора,
Но привык, не отпускает хата,
Да ещё обсела детвора.

Стерпит всё, слезу уронит тихо,
Глядя на весёлых сорванцов.
Стерпит всё – укоры, стыд и лихо –
Лишь бы смерть принять в земле отцов!

Гранітні обеліски, як медузи,
Повзли, повзли і вибилися з сил –
На цвинтарі розстріляних ілюзій
Уже немає місця для могил.

Мільярди вір зариті у чернозем,
Мільярди щастя розвіяні у прах...
Душа горить. Палає лютий розум,
І ненависть регоче на вітрах.

Коли б усі одурені прозріли,
Коли б усі убиті ожили,
То небо, від прокльонів посіріле,
Напевно б, репнуло від сорому й хули.

Тремтіль, убивці! Думайте, лакузи!
Життя не наліза на ваш копил.
Ви чуєте? – На цвинтарі ілюзій
Уже немає місця для могил!

Уже народ – одна суцільна рана,
Уже від крові хижіє земля,
І кожного катюгу і тирана
Уже чекає зсукана петля.

Ошукані, зацьковані, убиті
Підводяться і йдуть чинити суд.
І їх прокльони, злі й несамовиті,
Впадуть на душі плісняві і ситі,
І загойдають дерева на вітті
Апостолів злочинства і облуд!
І встане правда і любов на світі,
І на сторожі правди стане труд.

Твердыни обелисков, как медузы,
Ползли, ползли и выбились из сил –
На кладбище расстрелянных иллюзий
Нет больше мест, свободных для могил.

Миллиарды вер – зарыты в землю сразу,
Миллиарды счастливых – превратились в прах.
Душа горит, пылает гневный разум,
И ненависть хохочет на ветрах.

Когда б обманутые вдруг прозрели,
А все убитые – ожить смогли,
То небеса б от гнева почернели
И взорвались от срама и хулы.

Дрожите, палачи! Порвался узел –
Жизнь не подгонишь под размер ноги.
Вы слышите? – На кладбище иллюзий
Нет больше мест, свободных для могил!

Уже народ – одна сплошная рана,
Уже земля от крови кривит рот,
И каждого убийцу и тирана
Уже давно расплаты петля ждёт.

Гонимые, убитые безвинно
Встают с колен и расправляют спины –
И суд народа совершится здесь:
Клеймом проклятья сытых увенчают,
И на ветвях дерева раскачают
Апостолов обмана и злодейств.
Любовь и правда воцарятся тут,
Когда на страже правды встанет труд.

НІ, НЕ ВМЕРЛА УКРАЇНА !

Я зустрічався з вами в дні суворі,
Коли вогнів червоні язики
Сягали від землі під самі зорі
І роздирали небо літаки.

Тоді вас люди називали псами,
Бо ви лизали німцям постоли,
Кричали “хайль” охриплими басами
І “Ще не вмерла...” голосно ревли.

Де ви ішли – там пустка і руїна,
І трупи не вміщалися до ям –
Плювала кров’ю “ненька Україна”
У морди вам і вашим хазяям.

Ви пропили б уже її, небогу,
Розпродали б і нас по всій землі,
Коли б тоді Вкраїні на підмогу
Зі сходу не вернулись “москалі”.

Тепер ви знов, позв’язувавши кості,
Торгуєте і оптом, і вроздріб,
Нових катів припрощуєте в гості
На українське сало і на хліб.

Ви будете тинятись по чужинах,
Аж доки дідько вас не забере,
Бо знайте – ще не вмерла Україна
І не умре!

НЕТ, НЕ УМЕРЛА УКРАИНА!

Я вас встречал, когда в годину горя
Моя земля кровавилась от ран,
А языки огня тянулись к зорям
И разрывали небо “мессера”.

Тогда вас люди называли псами,
Ведь вы лизали у фашистов зад,
Кричали “хайль” охрипшими басами,
Под “Ще не вмерла” крали всё подряд.

Где вы прошли – дымились там руины,
Для новых трупов не хватало ям –
Плевала кровью “ненька Украина”
Вам в морду всем и вашим господам.

Её уже пропили б понемногу,
Распродали б и нас на край земли,
Когда б тогда Украине на подмогу
С востока не вернулись “москали”.

Теперь вы вновь, связав гнилые кости,
Продать готовы землю, скот и хлев,
И новых палачей зовёте в гости
На сало украинское и хлеб.

Вы будете слоняться по чужбинам,
Покуда всех вас чёрт не заберёт,
Но знайте – “ще не вмерла Україна”
И не умрёт!

Я

Він дивився на мене тупо
Очицями, повними блекоти:
– Дарма ти себе уявляєш пупом,
На світі безліч таких, як ти.

Він гримів одержимо і люто,
І кривилося гнівом лице рябе,
Він ладен був мене розіпнути
За те, що я поважаю себе.

Не стала навколішки гордість моя...
Ліниво тяглася отара хвилин...
На світі безліч таких, як я,
Та я, їй-богу, один.

У кожного Я є своє ім'я,
На всіх не нагримаєш грізно,
Ми – не безліч стандартних “я”,
А безліч всесвітів різних.

Ми – це народу одвічне лоно,
Ми – океанна вселюдська сім'я.
І тільки тих поважають мільйони,
Хто поважає мільйони “я”.

Я

На меня он уставился тупо
Глазёнками, полными белены:
– Напрасно себя ты считаешь пупом,
Таких вот умников полстраны.

Он гремел одержимой глыбой,
И кривилась от гнева рожа ряба,
Меня готов был распять на дыбе
За то, что я уважаю себя.

На колени не стала гордость моя...
Час лениво отарой минут проходил...
На свете масса таких, как я,
Но я, ей-богу, – один.

У каждого Я есть судьба своя,
На всех не прикрикнешь сразу,
Мы – не масса стандартных “я”,
А масса вселенных разных.

Мы – народа извечное лоно,
Мы – океанов народных семья.
И уважают лишь тех миллионы,
Кто уважал миллионы “я”.

Ж О Р Н А

Натуга на руках,
від втоми чорних,
здувала жили,
ніби мотузки.
каміння клацало зубами
в жорнах,
жувало жовті зерна на друзки.

І сіялось не борошно,
а мука...
при тьмяному мигтінні каганця
жіночі ніжні
материнські руки
тягли за ручку
камінь без кінця.

Журливо мліли очі сумовиті,
і борошно,
мов біла кров, лилось...
це все було
в двадцятому столітті,
що грозами над нами пронеслось.

Ми часто чуєм
радісну зловтіху
у голосі ворожому,
чужім,
що заглядали кривда
й люте лихо
у наш –
для щастя виведений дім.

Ж Е Р Н О В А

Усталость на руках,
с натуги чёрных,
вздывала жилы,
словно под жгутом.
И каменно зубами клацал
жёрнов,
съедая зёрна ненасытным ртом.

И высевалась не мука,
а мука...
При сумрачном мерцанье каганца
мозолистые
женственные руки
за ручку тянут
камень без конца.

Тоскливый взгляд печально скрыли веки,
мука,
как кровь белёсая, лилась...
Всё это было здесь
в двадцатом веке,
в ту пору, что грозою пронеслась.

Как часто слышим
Злопыханья радость
Мы в голосе враждебном
И чужом
О том, что горе
Много раз врывалось
В наш –
Лишь для счастья возведённый – дом.

Хай сатаніють
виродки од крику –
нас не знобить
од їхньої хули:
нам жорна ті
із кам'яного віку
на танках варвари
з Європи привезли.

І то для них
таки була наука,
коли –
у всього світу на виду –
немов у жорнах,
дужі наші руки
перемололи варварську орду.

Народе мій!
Титане непоборний,
що небо підпирає голубе!
Твій гордий подвиг
не принизять жорна –
вони лиш возвеличують тебе.

Дарма біситься
злість ворожа, чорна –
нічим не очорнить
твоєї бородьби!..
Цілую руки,
що крутили жорна
у переддень космічної доби.

Пусть сатанеют
выродки от крика –
нас не страшат
потоки их хулы:
нам жернова
из каменного века
на танках варвары
Европы привезли.

А вот для них
таки была наука,
когда –
у всей вселенной на виду –
как в жерновах,
стальные наши руки
перемололи варваров орду.

Народ мой!
Ты поднялся над веками,
во имя мира нечисть истребя!
Твой подвиг
не принизят жерновами –
они лишь возвеличили тебя.

Напрасно враг
исходит жёлчью чёрной –
под клеветой
твою борьбу не скрыть!..
Целую руки,
что вращали жёрнов
в преддверии космической поры.

Д І Д У М Е Р

От і все.
Поховали старезного діда,
закопали навіки у землю святу.
Він тепер вже не встане
і ранком не піде
із косою під гору круту.

І не стане мантачкою тишу будити,
задивлятися в небо, як гаснуть зірки.
Лиш рососою по нім буде плакати жито
і пливтимуть над ним непомітні віки.

От і все.
Поховали хорошу людину,
Повернули навіки у лоно землі.
Та невже ж
помістились в тісну домовину
всі турботи його,
всі надії,
жалі?

Та невже ж то
йому все віднині байдуже –
чи світитиме сонце,
чи ніч напливе?
Біль у душу мою закрадається вужем,
відчай груди мені розпанахує, рве.

У М Е Р Д Е Д

Вот и всё.
Схоронили старящего деда,
породнили навеки с землёю святой.
Он не встанет теперь,
не пойдёт до рассвета
на покос под горою крутой.

Тишину не разбудит звенящей косою,
не засмотрится в небо, как гаснет звезда.
Только рожь, деда вспомнив, заплачет росой
и века поплывут, отмеряя года.

Вот и всё.
Человека труда схоронили,
и земля навсегда его скрыла собой.
Но неужто
смогли уместиться в могиле
все заботы его,
все надежды.
вся боль?

Да неужто
ему всё теперь безразлично –
то ли солнце сияет,
то ль ночь наплывёт?
Боль-змея в мою душу вгрызается хищно,
и отчаянье грудь мне безжалостно рвёт.

Я готовий
повірити в царство небесне,
бо не хочу,
щоб в землю ішли без сліда
безіменні,
святі,
незрівнянно чудесні,
горді діти землі,
вірні діти труда.

Хай шалені гудуть
най трава пнеться вгору
крізь листя старе...
Я не вірю,
що дід із могили воскресне,
але вірю,
що ні –
він увесь не умре.

Його думи нехитрі
додумують внуки,
і з очей ще віки пломенітимуть в них
його пристрасть і гнів,
його радощі й муки,
що, вмираючи,
він передав для живих.

И готов я
увериться в царстве небесном:
не хочу,
чтобы смерть забрала без следа
безымянных,
святых,
несравненно чудесных,
гордых, верных детей
у Земли и Труда.

Пусть шальные ветра
вёсны мчат в поднебесье,
пусть трава прорастает
сквозь листьев старьё...
Я не верю,
что дед из могилы воскреснет,
но уверен,
что нет –
нет, он весь не умрёт!

Его думы простые
додумают внуки,
и ещё сотни лет пламенеть будут в них
его страсть, его гнев,
его радость и муки,
что в последний свой час
передал для живых.

ВОНА ПРИЙШЛА

Вона прийшла, непрохана й неждана,
І я її зустріти не зумів.
Вона до мене впливла з туману
Моїх юнацьких несміливих снів.

Вона прийшла, завітчана і мила,
І руки лагідно до мене простягла,
І так черівно кликала й манила,
Такою ніжною і доброю була.

І я не чув, як жайвір в небі тане,
Кого остерігає з висоти...
Прийшла любов непрохана й неждана –
Ну як мені за нею не піти?

С Т Е П

Трави в'януть під млосною спекою,
Крутить віхор серпневий пил,
Осокори за даллю далекою
Підпирають в степу небосхил.

А до них між балками та нивами
Вибігає закурений шлях,
Огинає химерними звивами
Жовті стерні на тихих полях.

Тут роботи нема обережному –
Де для нього тут межі найдеш?
Тай господар в просторі безмежному,
Хто душею відрікся від меж!

ОНА ПРИШЛА

Она пришла непрошено, неожиданно,
А я не отыскал для встречи слов.
Она ко мне явилась из тумана
Моих несмелых юношеских снов.

Она пришла и цветом ворожила,
И ласково мне руки подала,
И так звала волшебной, так манила,
Такою нежною и доброю была.

И я не слышал голос птахи ранний,
Кого остерегает с высоты...
Пришла любовь непрошено, неожиданно –
Ну как я мог за нею не пойти?

С Т Е П Ь

Вянут травы от зноя палящего,
Вихрит август дорожную пыль,
Осокори за далью парящею
Небосвод подпирают в степи.

Словно к ним меж оврагами, нивами
Выбегает курящийся шлях,
Огибая крутыми извивами
Стерни жёлтые в тихих полях.

Тут не сыщешь хозяина прежнего,
Без межи не привыкшего жить.
Тот хозяин простора безбрежного,
Кто отрёкся душой от межи!

ЗАКОХАНА

Ось на тому і вщухла злива,
Розійшлися з під'їзду всі.
Ти брела по струмках, щаслива
В загадковій своїй красі.

Били блискавки ще тривогу,
Розгинаючи небосхил,
І веселка тобі під ноги
Опустилась, чудна, без сил.

Довго вітер уперто віяв,
Але чомусь і він тепер,
Зазирнувши тобі під вії,
У волоссі твоєму вмер.

Через вулиці нахололі
Повз очей зачарований хміль
Йшла ти в сонячнім ореолі
Невідомо куди й звідкіль.

Йшла, та й годі. Може з роботи,
В магазини чи на базар,
Дріботіли маленькі боти
Об разчулений тротуар.

Не дивилася ні на кого,
Йшла й не чула, напевне, ніг.
Але щастя твоє ще довго
Голубіло з очей у всіх.

В Л Ю Б Л Ё Н Н А Я

Вот на том и унялся ливень,
Разошлись из подъезда все.
Ты брела по ручьям счастливой,
В затаённой своей красе.

Блеском молний ещё тревога
Горизонта пронзала синь,
И тебе чудо-радуга в ноги
Опустилась, лишившись сил.

Долго ветер пытался злиться,
Но теперь потерял запал:
Заглянув под твои ресницы,
В волосах твоих мёртвым пал.

Шла вдоль улиц в прохладной доле,
Хмель волшебный во взглядах будя,
Словно в солнечном ореоле,
Из неведомо в никуда.

Шла, и только. Может, с работы,
В магазин или на базар.
Цокотали малышки-боты
О растроганный тротуар.

На прохожих совсем не глядя,
Ног не чувствуя, пронеслась.
Только счастье твоё наградой
Голубело у всех из глаз.

В грудях набубнявіла тривога
Світла, ніби ранок запашний,—
Ти ще не хилила ні до кого
Лобик свій упертий і смішний.

Ти ще не торкалася губами
Вічних і прозорих таємниць.
Чистота твоя тремтить вогнями
У червонім клекоті зірниць.

Тільки манить ввечері дорога
У казково загадковий світ...
В грудях набубнявіла тривога,
Тиха й мовчазна, як динаміт.

У К Р А Ї Н І

Коли кризь розпач випнутьсь надії
І загудуть на вітрі степовім,
Я тоді твоїм ім'ям радію
І сумую іменем твоїм.

Коли грозує далеч неокрая
У передгроззі дикім і німім,
Я твоїм ім'ям благословляю,
Проклинаю іменем твоїм.

Коли мечами злоба небо крає
І крушить твою вроду вікову,
Я тоді з твоїм ім'ям вмираю
І в твоєму імені живу!

В сердце вдруг тревога зародилась
Светлая, как утра луч сквозной, –
Ни к кому ещё ты не склонила
Лобик свой, упрямый и смешной.

Не касалась ты ещё губами
Вечных тайн чарующих зениц.
Чистота твоя дрожит огнями
В красном клочкотании зарниц.

Только манит вечером дорога
В сказочный и незнакомый мир...
В сердце зародилась вдруг тревога
Тихо, молча, словно динамит.

У К Р А И Н Е

Когда взойдут надежды сквозь печали
И степь наполнят гулом ветровым,
Радость твоим именем встречаю
И печальюсь именем твоим.

Когда простор от края и до края
Предгрозем дышит диким и немым,
Именем твоим благословляю,
Проклинаю именем твоим.

Когда мечи со злобой раздирают
Твоей красы извечную канву,
С именем твоим я умираю
И в твоём я именем живу!

Минуле не вернуть,
Не виправить минуле.
Вчорашнє – ніби сон,
що випурхнув з очей.
Як луки навесні
ховаються під мулом,
Так вкриється воно
пластами днів, ночей.

Але воно живе –
забуте й незабуте,
А час не зупиняється,
а молодість біжить,
І миті жодної
не можна повернути,
Щоб заново,
по-іншому прожити.

ГОЛОВЕШКА

Кажуть, люди жили табунами,
Спали покотом в млі печер,
Цілувались при зорях ночами
На крутих узбережжях озер.

Говорили, що знали і вміли,
Не таїли своїх думок,
І на брилах поети невміло
За рядком карбували рядок.

І тоді лиш з'явилося горе
В небагату і щирю сім'ю,
Як полізли люди у норі
І до того ж – кожен в свою.

Найпаскудніший, підлий гаде!
Ти посіяв між нас брехню,
Як украв, вихляючи задом,
Головешку “свою” з вогню.

Ти за кривду усю в одвіті,
Бо від тебе до наших пір
Стільки правд розвелосся на світі,
Скільки лисячо-людських пір.

Ти живеш і до цього часу
У смердючій своїй норі,
Обпиваєшся пивом і квасом,
Виповзаєш на світ на зорі.

Будеш, мабуть, ще довго жити,
Але здохнеш нарешті ти,
Тільки треба з усього світу
Головешки докупи знести.

Г О Л О В Е Ш К А

Говорят, люди жили стадами,
В тьме пещер находили ночлег,
Целовались при звёздах ночами
У излучин озёр и рек.

Всем, что знали и что умели,
Поделиться могли легко,
А на скалах поэты несмело
Вырубали строку за строкой.

И тогда лишь явилось горе
В ту открыто-простую семью,
Когда люди полезли в норы
И к тому же – каждый в свою.

Препаскуднейший гад! Ты адом
Сделал жизнь, ложь посеяв и страх,
Когда выкрал, вихляя задом,
Головешку “свою” из костра.

Ты за подлости все в ответе:
От тебя и до сей поры
Столько правд развелось на свете,
Сколько нор человек нарыл.

Ты живуч! От тебя нет спасу:
В персональной зловонной норе
Опиваешься пивом и квасом,
Выползаешь на свет на зоре.

Может, ты, как всё зло, нетленный,
Но подохнешь когда-то и ты,
Только нужно со всей вселенной
Головешки все вместе снести.

ЗАВІРЮХА

Ой, зима!
Біжить, регоче біло,
Бубенами брязкає в степу...
Вам усе на світі зрозуміло?
Просвітіть, премудрі,
Недозрілу
Душу мою,
Зрячу і сліпу!

Душу примітивну,
Як метелиця,
Білу й зрозумілу,
Наче сніг!
Їй в очах
Чомусь туманом стелються
Істини
Одвічні і нудну.

Ну й зима!
Сміється, свище, сіє,
Гонить дум урочистий кортеж:
Як усе на світі зрозумієш,
То тоді зупинишся
І вмреш!

М Е Т Е Л И Ц А

Ой, зима!
Бежит, хохочет бело,
В бубен бьёт, куражится в степях...
Всё на свете вы понять успели?
Просветите, мудрые,
Незрелую
Душу,
Что и зряча, и слепа!

Душу, что простая,
Как метелица,
Белая, понятная,
Как снег!
Что-то ей
В глаза туманом стелется
Мудрость истин,
Словно в скучном сне.

Ну зима!
Смеётся, свищет, сеет,
Кружит мудрых дум водоворот:
Тот, кто в мире всё уразумет,
Встанет без движенья –
И умрёт!

Найогидніші очі порожні,
Найгрізніше мовчить гроза,
Найнікчемніші люди вельможні,
Найпідліша брехлива сльоза.

Найпрекрасніша мати щаслива,
Найсолодші кохані вуста,
Найчистіша душа незрадлива,
Найскладніша людина проста.

Але правди в брехні не розмішуй,
Не ганьби все підряд без пуття,
Бо на світі той наймудріший,
Хто найдужче любить життя.

Ч А Р И Н О Ч І

Лягла на всьому вечірня втома.
Палає місто, мов дивний храм.
І розтинають ніч невагому
Квадратні очі віконних рам.

Ці чари ночі такі знайомі –
Усі підвладні, покірні вам.
О, скільки вікон у кожному домі!
А там, за ними, іділій, драм!

Там гинуть вчені, митці, поети,
Але... й виходять вони звідтіль.

Самый мерзкий из взглядов – порожний,
Нет грознее молчанья грозы,
Нет никчёмнее дурней вельможных,
Нет подлея лицемерной слезы.

Нет прекраснее матери в счастье,
Уст любимых нет слаще вовек,
Чище нет, чем на верность причастье,
Всех сложнее простой человек.

Только правду во лжи не размешивай,
И хулить всё подряд не спеши,
Потому что тот в мире мудрейший,
Кто безудержно любит жизнь.

Ч А Р Ы Н О Ч И

Улётся вечер устало, сонно.
Сверкает город, как дивный храм.
И пересекают тьмы невесомость
Глаза-квадраты оконных рам.

Те чары ночи вам так знакомы –
И все подвластны, покорны вам.
О, сколько окон есть в каждом доме!
А там, за ними, – трагедий, драм!

Там часто гибнут творцы, поэты,
Но... и выходят они оттуда.

Там, у степу, схрестилися дороги,
Немов у герці дивному мечі,
І час неспинний, стиснувши остроги,
Над ними чвалить вранці і вночі.

Мовчать над ними голубі хорали,
У травах стежка свище, мов батіг.
О, скільки доль навіки обрубали
Мечі прадавніх схрещених доріг!

Ми ще йдемо. Ти щось мені говориш.
Твоя краса цвіте в моїх очах.
Але скажи: чи ти зі мною поруч
Пройдеш безтрепетно
по схрещених мечях?

Вон там, в степи, скрестились две дороги,
Как будто в дикой схватке два меча,
И время непрерывно, сжав остроги,
Бредёт над ними днём и по ночам.

Молчат над ними голубые дали,
Меж трав тропинка свищет, как батог.
О, сколько судеб напрочь разрубали
Мечи скрещённых временем дорог!

И мы идём. Скрестились наши взгляды.
Льнёт красота твоя к моим очам.
И всё ж скажи: а ты со мною рядом
Пройдёшь без страха
по скрестившимся мечам?

Люди – прекрасні
Земля – мов казка.
Кращого сонця ніде нема.
Загруз я по серце
У землю в'язко.
Вона мене цупко трима.

І хочеться
Бути дужим,
І хочеться так любить,
Щоб навіть каміння байдуже
Захотіло ожити
І жить!

Воскресайте, камінні душі!
Розчиняйте серця і чоло,
Щоб не сказали
Про нас грядущі:
Їх на землі не було...

Люди – прекрасны.
Земля – как сказка.
А солнце – прекрасней где же?
Загруз я по сердце
В землю вязко.
Она меня крепко держит.

И хочется
Двигать скалы,
И хочется так любить,
Чтоб даже бездушные камни
Захотели ожить
И жить!

Воскресайте, каменнодушие,
Довольно сердцами тлеть,
Чтоб не сказали
О нас грядущие:
Их не было на земле...

ДУМА П РО ЩАСТЯ

Увійшла вайлувата у сіни,
з хати віє нудьга
й самота.
У руках засміявся віник –
спритно валянки обміта.

Тупотить
об долівку ногами
і мороз вибива
з рукавиць.
З нею
в хату вірвався гамір,
ошалілий сміх сніговиць.

Мов воскресли приишклі діти –
тупіт, лемент,
вищання й писк.
Місяц хоче, мабуть, погрітись –
суне в шибку
свій блідий диск.

Заглядає, цікавий,
в миску:
що ви з'їли таке смішне,
що од вашого
реготу й писку
тягне в хату
із неба мене?

ДУМА О СЧАСТЬЕ

Неуклюже шагнула в сени,
дом тоской и печалью
дохнул.
А в руках засмеялся веник –
ловко с валенок снег смахнул.

Постучала
о пол ногами,
холод выбила
из рукавиц.
С нею
в хату ворвался гамом
ошалевшей метелицы визг.

И ожили
притихшие дети –
топот, вопли,
и крик, и писк.
Месяц крики
услышал эти –
тычет в окна
свой бледный диск.

Заглянул, любопытный,
в миску:
что смешное смогли вы съесть,
что от вашего
смеха и писка
захотелось мне
с неба слезть?

Хлюпа щастя
дзвінкою хвилиєю,
ніби тут вікувало воно –
не життя тобі,
а іділія,
як в поганих книжках
чи в кіно.

Де фотографі?
Де поети?
Нуте, хлопці, сюди скоріш!
Можна знімок утнуть
до газети
і жахливо веселий вірш.

Застрібають веселі цифри
у ґрунтовно важких статтях,
та не встане
з словесних вихрів
многотрудне її життя.

Ви мовчанкою соромливо
постараєтесь обминуть,
що в доярки цієї
щасливої
руки й ноги
вночі гудуть.

Плещет радостью
счастье единое,
словно здесь вековало оно –
ну, не жизнь тебе,
а идиллия,
как в книжонках плохих
иль в кино.

Где фотографии?
Где поэты?
Почему ваш порыв притих?
Можно снимок толкнуть
в газеты
и ужасно весёлый стих.

Затанцуют весёлые цифры,
отразив трудовой подъём,
но не встанет
в словесных вихрях
многотрудная жизнь её.

Обойдёте молчаньем стыдливо,
о колхозных успехах твердя,
что у этой доярки
счастливой
руки, ноги
ночами гудят.

І чи прийде
під ваші кашкети
блискавицею думка дзвінка:
в космос крещуть ото
не ракети,
але прижні цівки молока.

А для неї
це зовсім не диво,
бо збагнула давно таке:
справді,
зараз вона щаслива,
тільки ж щастя яке важке!..

І тому ця Марія
чи Настя
будить дзвоном дійниці село,
щоб поменше
важкого щастя
на Радянській землі було.

И придёт
хоть кому-то где-то,
словно молния, мысль звонка:
космос вспарывает
не ракета,
а тугая струя молока.

А она
в том не видит дива
и считает, что ей повезло:
правда,
нынче она счастливая,
только счастье ох как тяжело!..

И поэтому Марья
иль Настя
будит звоном удоя село,
чтоб поменьше
такого счастья
на Советской земле быть могло.

Впало сонце в вечірню куряву.
Тиша виповзла за село.
Нашорошилось небо буряно
І погрозами загуло.

Ніч підходила з гуркотіннями,
Ніч несла божевілля й жах,
Плазувала потворними тінями
У нервово пружних кущах.

Ніч кричала мені, розтерзана,
Оперезана громом навхрест.
І у зойках її березових
Закипівся гучний протест.

Хмари дибились волохато,
Місяць в небі петляв, мов кіт,
Вихор всівся на сіру хату
І закручував стріху в zenіт.

...Та встає перламутровий ранок
Крізь холодний і злобний рев,
І проміння зализує рани
З закатованих нічтю дерев.

Безпорадні агонії злості.
Злість гармонії не порве!
Сонце ходить до нас не в гості –
Сонце з нами живе!

Вирина воно ранками з куряви,
На потрав'я витрушує пил,
І пливе, й ховрахів обурює,
Повне ніжності й повне сил.

Солнце кануло в пыльные сумерки.
Уползла тишина за село.
Небо грозным набухло сумраком,
Из-за туч загудело зло.

Ночь надвинулась с громыханием,
Ночь рождала безумия страх
И качалась со злобным дыханием
На пружинисто-нервных кустах.

Ночь кричала, растерзана грозами,
Опоясана громом окрест.
И во вскриках её берёзовых
Громогласный вскипал протест.

Тучи дыбились зло и лохмато,
Месяц в небе петлял, как лис,
Вихрь уселся на старую хату,
Рвал стреху и закручивал ввысь.

... Но встаёт в перламутровой рани
Утро, холод и злобу стерев,
И лучами залижет раны
У истерзанных ночью дерев.

Безнадёжна агония злости.
Злость гармонии не порвёт!
Солнце к нам приходит не в гости –
Солнце с нами живёт!

По утрам возникает из сумраков,
Отряхнув на потравах пыль,
И плывёт, возмущая сусликов,
Полно нежности, полно сил.

Чорні від страждання мої ночі,
Білі від скорботи мої дні
Впали у твої свавільні очі,
Жадібні, глибокі і чудні.

Я тебе не хочу обминути,
Я тебе не смію обійти.
Дай мені губами зачерпнути
Ніжної твоєї доброти.

Диких орд незлічені навали
Розгрозили пращури мої,
Щоб несла ти гордо і зухвало
Груди недоторкані свої.

Щоб горіли маками долоні,
Щоб гуло моє серцебиття,
Щоб в твоєму соромливім лоні
Визрівало завтрашнє життя.

І моє прокляття очманіле
Упаде на тім'я дурням тим,
Хто твоє солодке грішне тіло
Оскверняє помислом гидким.

Стегна твої, брови і рамена,
Шия і вогонь тендітних рук –
Все в тобі прекрасне і священне,
Мамо моїх радощів і мук!

* * *

Чёрные от муки мои ночи,
Белые от скорби мои дни
Падают в твои родные очи –
Страстные и странные они.

Правды ни прибавить, ни убавить:
Я тебя не смею обойти.
Разреши мне зачерпнуть губами
Каплю этой нежной доброты.

Дикие бесчисленные орды
Сокрушили праотцы в бою,
Чтоб несла ты дерзостно и гордо
Неприкосновенной грудь свою.

Чтоб горели маками ладони,
Чтоб во мне смог сердца стук ожить,
Чтоб в твоём святом и скромном лоне
Вызревала завтрашняя жизнь.

И моё проклятье озверело
Упадёт на тех, кто хоть на нить
Грешное и сладостное тело
В помыслах пытался осквернить.

Эти бёдра, брови, очи, шея,
Плечи и огонь изящных рук –
Всё в тебе прекрасно и священно,
Мать моих и радостей, и мук!

А Б А Ж У Р И

Ступає ніч ногами бурими
На почорнілий сніготал.
Під віями, як абажурами,
Блищить очей твоїх овал.

А я стою з думками хмурими,
Досада смутку додає:
Чому від мене абажурами
Прикрила сяєво своє?

Не докорю ніколи і нікому,
Хіба на себе інколи позлюсь,
Що в двадцять літ в моєму серці втома,
Що в тридцять – смерті в очі подивлюсь.

Мое життя – розтрошене корито,
І світ для мене – каторга і кліть...
Так краще в тридцять повністю згоріти,
Ніж до півсотні помаленьку тліть.

А Б А Ж У Р Ы

Ступает ночь ногами бурыми
На почерневший снеготал.
Ресницами, как абажурами.
Прикрыт блестящих глаз овал.

Я мыслями терзаюсь хмурыми,
Досада-грусть в душе снуёт:
Что ж от меня под абажурами
Сиянье спрятала своё?

Корить других мне просто не пристало,
С упрёком лишь себе могу сказать,
Что в двадцать лет в душе моей усталость,
Что в тридцать – смерти посмотрю в глаза.

Вся жизнь моя – разбитое корыто,
Мир для меня – и каторга, и клеть.
Уж лучше в тридцать полыхнуть над бытом,
Чем до полсотни потихоньку тлеть.

Ну скажи – хіба не фантастично,
Що у цьому хаосі доріг
Під суворим небом,
Небом вічним,
Я тебе зустрів і не зберіг?

Ти і я – це вічне, як і небо.
Доки мерехтітимуть світи,
Будуть Я приходити до тебе,
І до інших йтимуть
Горді Ти.

Як це все буденно!
Як це звично!
Скільки раз це бачила Земля!
Але ми з тобою...
Ми не вічні,
Ми з тобою просто – ти і я...

І тому для мене так трагічно
Те, що ти чиясь, а не моя.

Ну признайся – как бесчеловечно
То, что в этом хаосе дорог
Под суровым небом,
Небом вечным,
Встретил я тебя – и не сберёг?!

Ты и Я – герои вечной драмы,
Как любви неразделённой гимн:
Будут Я идти к Тебе упрямо,
Будут гордо Ты
Идти к другим.

Как всё это буднично,
Привычно!
Сколько раз всё видела Земля!
Только мы с тобою...
Мы не вечны,
Мы с тобою просто – ты и я...

Потому так для меня трагично
То, что чья-то ты, а не моя.

Я тобі галантно не вклонюся,
Комплімента зроду не зліплю,
Тільки в очі ніжні задивлюся,
В них свою тривогу утоплю.

І коли химерною габою
Спеленає землю довга ніч,
Довго серце тужить за тобою,
Довго сон мені не йде до віч.

Довго білі таємничі крила
Обвивають маревом видінь,
І стоїш ти, крихітна і мила,
І прозора, мов ранкова тінь.

І палають, ніби стиглі вишні,
Владно підкоряючи собі,
Губи неціловані і грішні,
Очі божевільно голубі.

Не склонюсь галантно пред тобою,
Комплиментов сроду не слеплю,
В нежные глаза всмотрюсь до боли,
В них свою тревогу утоплю.

И когда причудливой каймою
Долго землю пеленает ночь,
Долго сердце мучится тобою,
Долго сон не хочет мне помочь.

Долго крылья сказочного дива
Навевают грёзы в темноте,
И стоишь ты, крохотна и дивна,
Призрачна, как утренняя тень.

И пылают спелую черешней,
Покорив до капельки, до дна,
Губ и нецелованность, и грешность,
Глаз безумная голубизна.

Стільки в тебе очей,
Стільки рук і мозолів,
Скільки крапель в Дніпрі
І у небі зірок.
Ти не падав од вітру,
З біди не безволів,
Не насунув на душу,
Ганьби козирок.

Не шукав я до тебе
Ні стежки, ні броду,
Бо від тебе узбіччям
Ніколи не брів –
Я для тебе горів,
Український народе,
Тільки, мабуть,
Не дуже яскраво
Горів.

Тільки, мабуть, не міг,
Як болід, спалахнути,
Щоб осяяти думкою
Твій небозвід,
Щоб устать, ніби зірка,
Сіянням окута
Твоїх подвигів гордих
Й незлічених бід..

Столько глаз у тебя,
Столько рук и мозолей,
Сколько капель в Днепре,
Сколько звёздных миров.
Ты не падал от ветра,
Не трусил позорно,
Не надвинул на душу
Стыда козырёк.

Не искал я к тебе
Ни тропинки, ни брода,
Потому что с тобой
Расставаться не смел –
Для тебя я горел,
Украинский народ мой,
Только, может,
Не очень уж ярко
Горел.

Только, видно, не смог
Полыхнуть, как заря, я,
Чтобы мыслью своей
Озарить мир тебе,
Чтобы встать, как звезда,
В ореоле сиянья
Гордой славы твоей
И бесчисленных бед.

Скромна праця мая –
То не пишна окраса,
Але в тому, їй-богу,
Не бачу біди –
Щось у мене було
І від діда Тараса
І від прадіда –
Сковороди.

Не шукаю до тебе
Ні стежки, ні броду –
Ти у грудях моїх,
У чолі і в руках.
Упаду я зорею,
Мій вічний народе,
На трагічний і довгий
Чумацький твій шлях.

Скромный труд мой – тебе,
Он без пышной прикрасы,
Только в этом, ей-богу.,
Не вижу беды –
Что-то было во мне
И от деда Тараса
И от прадеда –
Сковороды.

Не ищу я к тебе
Ни тропинки, ни брода –
Ты в груди у меня,
На челе и в руках.
Упаду я зарёй,
Вековечный народ мой,
На трагичный и долгий
Чумацкий твой шлях.

У душі моїй –
Місця немає туманам.
У душі моїй –
Сонце червоне буя
І регоче, й гримить
Голубим океаном
Нерозтрачена радість моя.

У душі моїй –
Шторми і грізні прибої,
І тривога,
Мов хмара грозова,
Встає.
Я вродливий з тобою,
Розумний з тобою,
У тобі – моя ніжність
І серце моє.

Облягли нас тумани,
У їхньому клоччі
Піднімаються сумніви,
Мов комиші.
Ти не бійся дивитись
В мої розтривожені очі,
Очі –
Вікна моєї душі.

Нет в душе у меня
Места хмурым туманам.
И в душе у меня –
Только солнцу сиять.
И хохочет, гремит
Голубым океаном
Неизбывная радость моя.

И в душе у меня –
Грозный шторм и прибои,
И тревога,
Как туча в предгрозье,
Встаёт.
Я красив лишь с тобою,
Умён лишь с тобою,
Лишь в тебе – моя нежность
И сердце моё.

Облегли нас туманы.
В их спутанных клочьях
Прорастают сомнения,
Как камыши.
Ты не бойся смотреть,
Как мои растревожены очи,
Очи –
Окна моей души.

КИРПАТИЙ БАРОМЕТР

1. ЗАМІСТЬ ВЕЧІРНЬОЇ МОЛИТВИ

Ти лежиш іще впоперек ліжка –
Ну до чого мале і чудне!
А до тебе незримі віжки
Прив'язали цупко мене.

Кажуть, носа ти вкрав у баби,
Губи й ноги забрав мої,
Взяв у матері синю звабу
І в очах своїх затаїв.

Спи, грабіжнику мій кирпатий,
Сумнів диханням розігрій,
Я тобі стану в голову слати
Найніжніші подушки мрій.

Розішлю свої думи в дозори,
Щоб у сизому міражі
Не ступило свавільне горе
На кордони твоєї душі.

Бо не змок ще убивчий порох
Од потоків дитячих сліз –
Через трупи надій бадьорих
Твій одвічний і підлий ворог
До усмішки твоєї ліз.

КУРНОСЫЙ БАРОМЕТР

I. ВМЕСТО ВЕЧЕРНЕЙ МОЛИТВЫ

Ты ещё поперёк кровати
Можешь лечь и не знаешь бед.
А незримые вожжи хватко
Привязали меня к тебе.

Говорят, нос украл у бабы,
Губы, ноги забрал мои,
Синь манящую взял у мамы
И в глазах своих затаил.

Спи, грабитель курносый. Без слова
Все сомненья дыханьем отбрось.
Буду я для тебя в изголовье
Класть подушки нежнейших грёз.

Разошлю свои думы в дозоры,
Чтоб сквозь сизые миражи
Не пришло произвола горе
На границы твоей души.

Не намок ещё смерти порох
От потоков ребячьих слёз –
Через трупы надежд весёлых
Твой извечный и подлый враг
Крал улыбки и горе нёс.

Над народами, над віками
Встало горе, мов чорний гном.
Торохтять бойові тамтами
Над прозорим дитячим сном.

Відгодована злість і хитрість,
І закута в броню брехня
Атакують добро і щирість
Серед ночі й білого дня.

Гуркотять бойові колісниці,
Свищуть ратища і шаблі...
І тривозі моїй не спиться,
Йде вона босоніж по землі.

І встає проти кривди і злоби
Мій обсмалений сонцем гнів,
Щоби спав ти спокійно, щоби
Ти сміявся і жебонів.

І ладнає совість гармати
Проти підлості і обмов,
І виводить зневіру на страту
Безпощадна моя любов.

Наливайся земними силами,
Вдосталь радощів зачерпни –
Над тобою тріпочуть крилами
Тихі-тихі спокійні сни...

Над народами, над веками
Встало горе, как чёрный гном.
И гремят боевые тамтамы
Над безоблачным детским сном.

Злость и хитрость, в плащах и масках,
Ложь, окованная бронёй,
Атакуют добро и ласку
Тёмной ночью и светлым днём.

Боевые гремят колесницы,
Копий свист, сабель звон всё злей...
И тревоге моей не спится,
Ей идти босиком по земле.

И встаёт против лжи и злобы
Гнев мой, солнцем прожжённый до ног,
Чтобы спал ты спокойно, чтобы
Лепетать и смеяться мог.

Совесьть цели свои наметит:
Лжи и подлости – смертный бой!
И сомненья карает смертью
Без пощады моя любовь.

Наливайся земными силами,
Зачерпни вдосталь радость весны –
Над тобою трепещут крыльями
Тихо-тихо спокойные сны.

II. ПОГРОЗИ НОЧІ

Вибіг він з туману муки,
Втомлено присів,
Гуртувались мляві звуки
У сузір'я слів.

Мав він силу необорну,
Цей лукавий хтось,
Мені в душу світло чорне
Від тих слів лилось.

Він казав: “Скона твій спокій
На моїх ножах.
Я – на місці, я – стоокий,
Я – всесвітній жах.

Дам тобі великі очі
І великі вуха,
Страх до смерті залоскоче
Силу твого духа.

Гей, підходьте мої слуги,
Мої вірні діти,
Мою владу, мою силу
Дурню покажіть!”

Вибігали із туману
З галасом і гиком
Довгоруки, волохаті,
Обплетені ликом.

Вузьколобі й куцоногі,
З іклами-зубами,
Заходились вибивать
Тропака ногами.

II. УГРОЗЫ НОЧИ

Прибежал. В тумане муки
Зверя принесло.
И сливались вяло звуки
В сочетанья слов.

Был силён, как злобный ветер,
Всё клонящий вниз.
Прямо в душу чёрным светом
Те слова лились.

Он сказал: “Покой твой сгинет
На моих ножах.
Я – стоокий, я – всесильный,
Я – всемирный страх.

Дам тебе большие очи,
Два огромных уха –
Пусть в тебе страх защекочет
Насмерть силу духа.

Выходите, мои слуги,
Верно мне служите,
Власть мою во всей округе
Дурню покажите!”

Выбегала из тумана
С криками и гиком
Банда диких и косматых,
Оплетённых лыком.

Длинные руки, злобные очи,
Щерятся клыками,
Выбивать давай что мочи
Трепака ногами.

ТАНЕЦЬ ПІТЕКАНТРОПІВ

Ми не брешем, не лукавим –
Що подужаєм – берем!
Ми сьогодні світом правим,
Все жерем,
Жерем,
Жерем!

Тільки ми од страху вільні,
Ми – сини Європи!
Ми – могутні,
Ми – всесильні,
Ми – пітекантропи,

Нам живеться ласо й любо,
А на совість ми плюєм –
Що потрапило на зуби,
Ми жуєм,
Жуєм,
Жуєм!

Тільки ми від глузду вільні,
Ми – сини Європи!
Ми – могутні,
Ми – всесильні,
Ми – пітекантропи!

Танцювали, гупотіли, раптом провалились,
На їх місці генерали як з землі вродились.
Оточили мою душу й заревіли п'яно,
Били в груди кулаками, мов у барабани.

ТАНЕЦ ПИТЕКАНТРОПОВ

Мы не врём и не лукавим –
Что осилим – заберём!
Мы сегодня миром правим,
Всё сожрём.
Сожрём,
Сожрём!

Только мы всех в мире круче,
Мы – сыны Европы!
Мы – всеильны,
Мы – могучи,
Мы – питекантропы!

Нам живётся сыто, любо,
А на совесть мы плюём –
Всё, что нам попало в зубы,
Мы жуём,
Жуём,
Жуём!

Мы безмозглы – так-то лучше,
Мы – сыны Европы!
Мы – всеильны,
Мы – могучи,
Мы – питекантропы!

Танцевали да орали и вдруг провалились.
На их месте генералы ловко появились.
Мою душу окружили, заревели пьяно,
Кулаками в грудь мне били, словно в барабаны.

ХОР ГЕНЕРАЛІВ

Слухай, мрійнику, ідіоте!
Ти – в комедії лицедій!
Ми випльовуєм сотнями з рота
Недогризки людських надій.

Ми цяцьками-ракетами бавимо,
А життя не вертає назад –
Син ітиме з очима кривавими
Крізь гарячий атомний чад.

Одсахнеться твоєї ширості
І шукатиме ласку у риб,
Коли в серці у нього виросте
Наша мрія – атомний гриб.

Ми його заберем у тебе,
Вкрадем юність його і любов
І піднімем в розчахнуте небо
Над німим божевіллям дібров.

Здичавілі од крові нації
Будуть щирити ікла, мов звір,
І здихатимуть від радіації
У роззявлених пашах нір.

Як розвіє космічну тишу
Передсмертний стогін землі –
Вічність подвиги наші запише
На своєму сивім чолі!..

Вони пливли у ніч, як манекени,
Крізь їхні вигуки байдужі і страшні
Прилинув синім видовом до мене
Маленький привід і сказав мені.

ХОР ГЕНЕРАЛОВ

Знай, балбес, фантазёр лобастый:
Ты – лишь клоун. Земля – манеж.
Мы вышлёвываем из пасти
Миллионы людских надежд.

Не в игрушки – в ракеты играем мы,
Жизнь нельзя повернуть назад –
И пойдёт сын с глазами кровавыми
Сквозь горячий атомный чад.

От твоей отречётся верности,
Будет ласку искать у рыб.
Мы хотим у мальчишки вырастить
Вместо сердца атомный гриб.

У тебя заберём мы сына,
Украдём его юность, любовь
И поднимем во взорванной сини
Над телами сгоревших дубов.

Одичают от крови нации,
Будут щерить клыки, как зверь,
Умирая от радиации
У распахнутых пастей пещер.

И когда чёрный ветер засвищет,
Стон предсмертный пройдёт по земле –
Вечность подвиги наши запишет
У себя на седом челе!..

Они поплыли в ночь, как манекены.
Сквозь ужас безразличья в их глазах
Виденьем синим, словно дух из кельи,
Малыш-фантом явился и сказал.

МОНОЛОГ МАЛЕНЬКОГО ПРИВИДА

Я – твій ровесник. Доля моя куца,
Печаль моя не відає кінця –
Старих світил чіткі орбіти рвуться,
І гаснуть ненароджені серця.

Я – твій ровесник. Плоть моя убита,
Із ребер в мене вирости дуби,
Моє життя потрощене, мов жито,
Ціпами божевілля і злоби.

Коли я біг розхристаний на луку,
Де обрій так прозоро глибинів,
Чужий солдат схопив мене за руку
І до людей у білому одвів.

І я дививсь на них незрозуміло,
В зіницях метушилися зірки,
І кров моя червоно цебеніла
У банку із рожевої руки.

І чорна ніч звелась в очах у мене,
І сон легкий навік мене зборов...
Моїм убивцям у голодні вени
Влили мою дитинно чисту кров.

Я – твій ровесник, пролісок надії,
Розтоптаний жорстокістю нікчем,
Я – син краси і голубої мрії,
Я – автор ненаписаних поем.

Я – твоя мука і твоє сумління,
Мені кати не обрубали крил:
Із ран моїх бере твоє коріння
Для боротьби і ненависті сил.

МОНОЛОГ МАЛЕНЬКОГО ПРИВИДЕНИЯ

Я – твой ровесник. Только участь куца,
А вот печаль не ведает конца –
Светил орбиты вековые рвутся,
И гаснут нерождённые сердца.

Я – твой ровесник. Плоть моя убита,
Меж рёбрами дубрава проросла.
И жизнь моя сокрушена, как жито,
Цепями сумасшествия и зла.

Когда бежал, расхристанный, по лугу
Туда, где горизонт светлел, маня,
Чужой солдат схватил меня за руку
И к людям в белом притащил меня.

И я смотрел на них, не понимая,
И вспышки звёзд врывались мне в зрачки,
И вытекала кровь моя живая
Из розовой младенческой руки.

И ночи тьма в мои рванулась очи...
Склонились надо мною палачи:
Их грязным венам было нужно очень
Кровь чистую себе заполучить.

Я – твой ровесник, я – росток надежды,
Жестокосердьем превращённый в прах,
Я – сын мечты и красоты безбрежной,
Я – слово, не рождённое в стихах.

Я – ваша мука, совести укоры.
Мне крылья не сумели обрубить:
Из ран моих вбирают ваши корни
Для ненависти силы и борьбы.

Немає в мене страху за плечима –
Я розірвав його одвічний гніт.
Великими блакитними очима
Дивлюся я докірливо на світ.

Иди і спопеляй байдужі душі,
І сліпоту, й холопство прокляни,
Щоб не зійшлись, в кривавицю заюшені,
Народів обікрадених сини.

Я – твій ровесник. Доля моя куца,
Печаль моя не відає кінця.
Я кличу вас у відчаї не гнуться,
А вибухати, як нові сонця!

Ш. Р А Н О К

Над тихим сном мого малого сина,
Над плетивом думок моїх і мрій
Пливла тривога, ніби всевіт, сива,
Гойдаючись на гребенях надій.

Цідилась ніч крізь темне сито неба,
І зорі танули, як вогники малі...
Кирпатий мій! Дивлюся я крізь тебе
У завтрашнє страдалиці Землі.

Я бережу для тебе її квіти,
Тобі несу думок своїх огонь,
Для тебе запускаю на орбіти
Ракети із порепаних долонь.

Нет даже капли страха за плечами –
Его порвал, как цепи вечной тьмы.
Я голубыми чистыми глазами
Смотрю с укором на нечистый мир.

Иди и равнодушие выжги в душах
И слепоту, холопство прокляни,
Чтоб не сошлись в сражениях грядущих
Народов обворованных сыны.

Я – твой ровесник. Только стала куцей
Моя судьба, растаяв, словно сон.
Я вас зову в отчаянье не гнущаясь –
Взрываться миллионом новых солнц!

Ш. У Т Р О

Над тихим сном родного крохи-сына,
В сплетении мечты и дум моих
Плыла тревога во вселенской сини,
Качаясь на волнах надежд людских.

Цедилась ночи тьма сквозь неба сито,
Звёзд огоньки растаяли вдали...
Курносый мой! В тебе, как клад, сокрыто
Грядущее страдалицы Земли.

Тебе – поля цветов, росой омытых,
Тебе несую огонь в своих мечтах,
Я для тебя вздымаю на орбитах
Ракеты на натруженных руках..

Ми народились в муках, щоб родити,
Синами обезсмертити свій рід,
Щоб квітував на диво всього світу
Козацький геніальний родовід!

Сини! Сини! Барометри кирпаті
Людського спокою і завтрашнього дня!
Ми перед вами разом винуваті,
Що на планеті бійки і гризня.

Ми винуваті, що міліють ріки
І лисинами світять береги,
Що десь духовні родяться каліки
І виростають наші вороги.

Будь проклят, спокій! Досить нарікати
На клопітливий і суворий час!
Грядуть сини – барометри кирпаті,
Вони за все спитають завтра нас.

Мы в мир приходим в тяжких муках родов.
И сыновей своих растит народ,
Чтоб цвёл в веках на диво всех народов
Казацкий гениальный, гордый род.

У вас, сынов, барометров курносых
Судьбы людской и завтрашнего дня,
Мы за свою вину прощенье просим,
Что на планете войны и грызня.

Мы виноваты, что мелеют реки
И лысынами светят берега,
Что есть ещё духовные калеки
И силы вырастают у врага.

Покой, будь проклят! Что ж мы грех относим
На трудные, лихие времена?!
Грядёт пора барометров курносых –
За всё, что было, спросят с нас сполна.

Гей, нові Колумби й Магеллани,
Напнемо вітрила наших мрій!
Кличуть нас у мандри океани,
Бухту спокою облизує прибій.

Хто сказав, що все уже відкрито?
Нащо ж ми народжені тоді?
Як нам помістити у корито
Наші сподівання молоді?

Кораблі! Шикуйтеся до походу!
Мрійництво! Жаго моя! Живи!
В океані рідного народу
Відкривай духовні острови!

Геть із мулу якорі іржаві –
Нидіє на якорі душа!..
Б'ються груди об вітра тужаві,
Каравела в мандри вируша.

Жоден вітер Сонця не остудить,
Півень землю всю не розгребе!
Україно! Доки жити буду,
Доти відкриватиму тебе.

Мріяти й шукати, доки жити,
Шкварити байдужість на вогні!..
А якщо відкрию вже відкрите, –
Друзі! Ви підкажете мені...

Новые Колумбы, Магелланы,
Парус грёз вздымайте над собой!
Нас зовут в походы океаны,
Лижет бухту сонную прибой.

Кто сказал, что всё уже открыто?
Для чего тогда нам жизнь сама?
Разве можно поместить в корыто
Наших молодых надежд размах?

Корабли! Равнение к походу!
Фантазёр, мечтатель – смело в строй!
В океане своего народа
Острова духовности открой!

Прочь из ила старый якорь ржавый –
Мается на якоре душа!..
Ветры били в грудь, но не сдержали –
Каравелла в океан ушла.

Стылый ветер Солнца не остудит,
Не сгребёт петух всё под себя!
Украина! Сколько жить я буду,
Столько буду открывать тебя.

Для тебя искать, мечтать с тобою,
Равнодушие сжигать в огне!..
Ну, а вдруг открытое открою, –
Вы, друзья, о том скажите мне...

Земле рідна!
Мозок мій світліє
І душа
ніжнішою стає,
Як твої
сподіванки і мрії
У життя
вливаються моє.

Я живу тобою
і для тебе,
Вийшов з тебе,
в тебе перейду,
Під твоїм
високочолим небом
Гартував я
душу молоду.

Хто тебе
любов'ю обікраде,
Хто твої
турботи обмине,
Хай того
земне тяжіння зрадить
І з прокляттям
безвість проковтне!

Край родимый!
И душа
Лишь твои надежды
Входят в жизнь мою,
Разум мой светлеет
становится нежней,
и стремленья
сливаясь с ней.

Лишь с тобой и для тебя
Вышел из тебя,
Под твоим высоким
Закалял я сталь
жить мне бы,
в тебя уйду,
мудрым небом
души и дум.

Тех, в ком нет
Кто бездушной
Пусть,
Неизвестность,
любви и сожаленья,
камня во плоти,
лишив земного притяженья,
прокляв, поглотит!

Спади мені дощем на груди,
Пустелю-душу ороси –
Я стану жить. Я мріять буду,
Як мріють ранками ліси,

Коли салютами-громами
Гуркоче небо навесні.
Ти тільки спокою ні грама
Не дай воскреслому мені.

Якщо ж ти хмара, а без грому,
Якщо ти буря без води –
Пливи у далеч невідому,
А душу збоку обійди...

М О Ж Н А

Можна вірить другові чи милій,
Марить наяву чи уві сні,
Білизну червневих білих лілій
Заплітатъ букетами в пісні.

Можна жить, а можна існувати,
Можна думать – можна повторять.
Та не можуть душу зігрівати
Ті, що не палають, не горять.

Люди всі по-своєму уперті:
Народившись, помирає кожна,
А живуть століття після смерті
Ті, що роблять те, чого “не можна”.

Прильни дождём к груди усталой,
Пустыню-душу ороси –
Я стану жить, мечтать я стану,
Как лес в жемчужинах росы,

Когда салютами-громами
Весною загрохочет даль.
Но ты покоя а ни грамма
Мне, вдруг воскресшему, не дай.

А если ты без грома туча,
И если буря без воды –
В даль уплывай, но душу лучше
Ты стороною обойди.

М О Ж Н О

Можно верить другу или милой,
Грезить наяву или во сне,
Белизну озёрных белых лилий
Песней заплетать в букет весне.

Кто живёт, а кто лишь существует,
Можно думать – можно повторять.
Но не могут душу греть живую
Те, что не пылают, не горят,

Кто без спросу не откроет двери
И дрожит: а вдруг не то сказал...
А живут столетья после смерти
Те, кто делал то, чего “нельзя”.

* * *

Через душі, мов через вокзали,
Гуркотять состави почуттів...
Може, сподіватися зухвало,
Вірити і ждати – поготів.

Та не вірить я не маю змоги,
Обіймає сумніви вогонь,
І червоним ліхтарем тривоги
Зупиняю потяга твого.

І стою на березі чекання:
Що ти мені з гуркоту кричиш?
Станеш ти біля мого благання
Чи до інших станцій просвистиш?

* * *

Як хороше радіти без причини,
Коли на місто сутінь опада
І чується, як тихо, безупинно
Дзюрчить у стоки весняна вода.

І сну нема, і спокою немає,
І відчаю, і певності нема,
Тебе ж у далеч владно закликає
Напоєна надіями п'їтьма.

І хочеться всю землю обійняти.
І йти шукать нечуваних пригод...
О, скільки музики натхненної багато
У шумі каламутних вод.

Через души, как через вокзалы,
Пролетают чувства-поезда...
Может, и надежды опоздали,
Может, ждать и верить опоздал.

Но не верить не могу дороге,
Все сомненья брошены в огонь,
Красным фонарём моей тревоги
Твой хочу остановить вагон.

Я на берег ожидания вышел:
Что ты мне из грохота кричишь?
Ты сойдёшь, мои мольбы услышав,
Или дальше скорым просвистишь?

Как хороша ты, радость без причины,
Когда упавший сумрак прячет даль
И слышится, как тихо, непрерывно
Журчит по стокам талая вода.

И нет ни капли сна, и нет покоя,
Осталась неуверенность сама,
Тебя же властно кличет за собою
Надеждами пропитанная тьма.

И хочется обнять хоть на мгновение
Всю землю. И дорога вновь зовёт...
О, сколько музыки волшебной, вдохновенной
В обычном шуме мутных вод.

Осінній вечір морозом дихав,
У небі місяць, немов п'ятак...
Вона пройшла непомітно, тихо,
Голівку мило схиливши так.

Вона пройшла – і мені ні слова,
Лиш на хвилину звела брову...
І сіяв вечір густу полову
На пережовклу суху траву.

Маленьке – не смішне,
Адже мале і зерно,
Що силу велетням і геніям несе.
Мале тоді смішне,
Коли воно мізерне,
Коли себе поставить над усе.

Але скажіть, хіба такого мало,
Хіба такі випадки не були,
Коли мале, як прапор, піднімали
І йшли за ним народи, як осли?
І чи тоді мізерне і смішне
Не оберталось раптом на страшне?

Осенний вечер дышал морозом,
На небе месяц – большой пятак...
Она прошла, как проходят грёзы,
Головку мило склонив вот так.

Она прошла – только мне ни слова,
Лишь подняла на мгновенье бровь...
И сеял вечер печаль-полову
На пересохших трав серебро.

Быть малым – не смешно
Малы простые зёрна,
Да в них таится гениев успех.
Но малое смешно,
Когда оно мизерно,
Когда себя поставит выше всех.

И, согласитесь, случаев немало,
Когда, стремясь в истории прослыть,
Ничтожное, как знамя, поднимали –
И шли за ним народы, как ослы.
Разве тогда мизерный и смешной
Не превращался вдруг в кошмар сплошной?

С У Д

Параграфи присіли біля столу,
Примітки причаїлись по кутках,
Очима гострими підсудну прокололи
Цитати із багнетами в руках.

І циркуляр дивився в окуляри,
І грілися роззяви біля груб,
І вказівки скакали, як примари.
Із телефонних мудрих труб.

– Вона чужа, – параграфи сказали,
– Вона не наша, – мовив циркуляр.
– Нечувана, – примітки пропищали,
І в залі знявся лемент і базар.

І циркуляр на них поглянув строго,
І зал заворушився і затих...
...І розп'яли її, небогу,
В ім'я параграфів товстих.

Вона даремно присягала слізно,
Що не чинила і не чинить зла:
Вона ні в які рамочки не лізла,
Вона – новою думкою була.

С У Д

Параграфы уселись в центре зала,
Пометки тихо спрятались в углах,
Глазами острыми виновницу пронзали
Цитаты с автоматами в руках.

И циркуляр листал страницы тома,
И грелись ротозеи возле груб,
Указки вылетали, как фантомы,
Из телефонных мудрых труб.

– Она чужда, – параграфы сказали,
– Она не наша, – молвил циркуляр,
– Неслыханна, – пометки пропищали,
И зал взорвали крики и базар.

Но циркуляр на них взгляд строгий пялил –
И зал затих, и прекратился вой...
...Беднягу на кресте распяли,
Храня параграфов покой.

Рыдать и клясться было бесполезно,
Что никому не причинила зла.
Была у судей логика железной:
Она в стандартов рамочки не лезла,
Она – идеей новою была.

О Д У Р Е Н А

Він байдуже
 потис її руку
І не чув
 її милих докорів,
І так довго
 стогнали по бруку
Перестуки її підборів.

І стояв він,
 тупий, плечистий
І байдужий,
 немов колода.
І здалося –
 на ціле місто
Заридала вона на сходах

Заграє смерть іржавою трубою,
Та я, забувши, що минає строк,
На край землі блукати за тобою
Піду у жовтій куряві зірок.

Піду блукати всесвітом широкім,
Незваним гостем побуваю скрізь,
І десь знайду невблаганну, жорстоку
Тебе, богине радощів і сліз.

І під шатром розписаного неба
Я поцілую очі твої злі –
Візьму я все, о блуднице, від тебе,
Чим ти людей обходиш на землі!

ОБМАНУТАЯ

Равнодушно
пожал её руку
И не слышал
её укоров,
И так долго
стонали в муке,
Перестуки её подборов.

И стоял он,
тупой и гордый,
Равнодушный,
как изваянье.
И казалось –
на целый город
Разразилось её рыданье.

Смерть заиграет ржавую трубою,
Но я, забыв, что наступил мой срок,
На край миров отправлюсь за тобою
По звёздной пыли голубых дорог.

Пойду блуждать вселенною широкой
И, где бы побывать ни довелось,
Приду, к неумолимой и жестокой,
К тебе, богиня радостей и слёз.

И под шатром небесной благодати
Я поцелую холод злобных глаз –
Возьму, блудница, всё, что можешь дать ты
И чем при жизни обделяешь нас!

* * *

Ти знаєш, що ти – людина?
Ти знаєш про це чи ні?
Усмішка твоя – єдина,
Мука твоя – єдина,
Очі твої – одні.

Більше тебе не буде.
Завтра на цій землі
Інші ходитимуть люди,
Інші кохатимуть люди –
Добрі, ласкаві й злі.

Сьогодні усе для тебе –
Озера, гаї, степи.
І жити спішити треба,
Кохати спішити треба –
Гляди ж не проспипи!

Бо ти ж на землі – людина,
І хочеш того чи ні –
Усмішка твоя – єдина,
Мука твоя - єдина,
Очі твої – одні.

Ты знал, что рождён Человеком?
Об этом ты знал или нет?
Улыбка – твоя навеки,
Мука – твоя навеки,
Взгляд твой – вселенной свет.

Больше тебя не будет.
Завтра на этой земле
Другие ходить будут люди,
Другие любить будут люди,
Живя и в добре, и во зле.

Сегодня тебе в награду –
Озёра, ветра в степи.
И жить торопиться надо,
Любить торопиться надо –
Смотри не проспи!

И будь на земле Человеком!
Ведь хочешь того или нет –
Улыбка – твоя навеки,
Мука – твоя навеки,
Взгляд твой – вселенной свет.

ТИША І ГРІМ

1

Довго спали вітри у ярах на припоні,
Довго тиша гнітюча полями повзла,
І стояли дерева німі на осонні,
Знемагала в пилюці вечірня імла.

І на трави не бризнули роси, мов перли,
Як рум'янець густий ранне небо залив.
І здавалось – життя задрімало, завмерло,
Заблукало в безмежжі неміряних нив.

І здавалось – нема ні початку, ні краю
Цій нудоті німій і нудній німоті...
Найстрашніше, мабуть, тільки тиша карає,
Коли поруч з тобою повзе по житті.

2

Та звилася з-за лиману
Хмара темно-сиза,
Полоснули ятагани –
Блискавки – донизу.

І вітри на перепутті
Загриміли цепом,
Розірвали свої пута
І помчали степом.

І озвалися долини
Гомоном знайомим,
І упала на коліна
Тиша перед громом.

І земля впилась водою,
Мов живою кров'ю.
І обнявся сміх з журбою,
Ненависть – з любов'ю.

Гей, почуйте, добрі люди,
Заздрить мені треба:
Грім ударив мені в груди,
Грім з ясного неба.

ТИШИНА И ГРОМ

1

Долго спали ветра у оврагов на донце,
Тишь гнетущая долго полями ползла,
И стояли деревья немые на солнце,
Да в пыли истощалась вечерняя мгла.

Но на травы, как жемчуг, роса не упала,
Встало утро, румянцем край неба залил.
И казалось – вся жизнь замерла, задремала,
Заблудилась в безбрежье немеряных нив.

И казалось, что нет ни начала, ни края
У немотной тоски и в тоске немоты...
Может, горше всего тишина лишь карает,
Если рядом с тобой будет в жизни ползти.

2

Но взвилась из-за лимана
Туча сизым прахом,
Полоснули ятаганы –
Молнии с размаха.

И ветра на перепутье
Загремели цепью,
Разорвали свои пути
И помчались степью.

По долинам, спавшим в лени,
Прокатился гомон –
И упала на колени
Тишина пред громом.

Упилась земля водою,
Как живую кровью.
И обнялись смех с тоскою,
Ненависть – с любовью.

Позавидуйте мне, люди,
Увидали где бы? –
Гром ударил прямо в грудь мне,
Гром при ясном небе.

І убив у серці тишу,
Розпанахав спокій –
Я стою і вітром дишу
На землі широкій.

3

Люди різні між нас бувають –
Симпатичні, гарні, чудні.
Дні за днями, бува, куняють,
А живуть лиш у мріях та сні.
Може, це і не дуже грішно –
Не для всіх же доступна даль,
Тільки чомусь в очах їх смішно
Заплелися журба і жаль.
І життя мовби їх не било,
І дріма в них чимало сил,
Але їм тільки сняться крила,
Наяву ж – вони зовсім без крил.
Я судить їх не маю права,
Я для них не бажаю зла –
Я і сам жив отак “цікаво”,
Доки в мене ти не ввійшла.
Сам я сонний ходив землею,
Але ти, як весняний грім,
Стала совістю, і душею,
І щасливим нещастям моїм.

4

Пригадаю усе до слова,
До зітхання згадаю все,
І мене – в недосяжне – знову
Хвиля спогадів понесе.
То наївні, а то суворі,
Сколихнуть вони спокій мій,
А за ними в холодне море
Рушить човен моїх надій.

Тишину убил. Покоя
Панцирь протаранил –
И стою, дышу легко я
На земле бескрайней.

3

Многолико людское племя,
Но не все симпатичны мне:
Изо дня в день, бывает, дремлют,
А живут лишь в мечтах да во сне.
 Может, это грешно не очень –
 Не для всех же доступна даль,
 Но порой почему-то очи
 Затуманят им боль и печаль.
Жизнь как будто им всё открыла,
В каждом дремлет немало сил,
Но им всем только снятся крылья,
Наяву же – совсем без крыл.
 Мне судить их совсем неуместно,
 Никому не желаю зла –
 Я и сам жил вот так “интересно”,
 Пока ты в меня не вошла.
Полусонный по жизни шел я,
Но лишь ты, как весенний гром,
Стала совестью и душою
В том счастливом несчастье моём.

4

Вспомню всё до единого слова,
Вплоть до вздоха, любую суть.
И меня – в невозможное – снова
Волны памяти понесут.
 Волны памяти – радость и горе,
 Но от них схоронюсь я где ж?
 И за ними в холодном море
 Поплывёт чёлн моих надежд.

Ой, ті плавання невеселі
(Як від правди себе втаю?) –
Розіб'ється човен об скелі,
Об гранітну байдужість твою.

5

Не жартуй наді мною, будь ласка,
І, говорячи, не мовчи.
Нащо правді словесна маска?
Ти мовчанням мені кричи.
 І без слів я усе зрозумію,
 Що сказати маєш мені,
 Та в мовчанні живе надія
 Не почути жорстоке “ні”.

6

Ображайся на мене, як хочеш,
Зневажай, ненавидь мене –
Все одно я люблю твої очі
І волосся твоє сумне.
 Хай досада чи гнів жевріє,
 Хай до сліз я тебе озлю –
 Ти для мене не тільки мрія,
 Я живою тебе люблю.
Для кохання в нас часу мало,
Для мовчання - у нас віки.
Все віддав би, що жить осталося,
За гарячий дотик руки.
 Влийся сонцем у щирю мову,
 У думок моїх течію –
 Я люблю твої губи і брови,
 І поставу, і вроду твою.
Ображайся на мене, як хочеш,
І призирством убий мене –
Все одно я люблю твої очі
І волосся твоє сумне.

Но найду ли то, что искал я?
Результат предскажем уже:
Разобьётся мой чёлн о скалы
Безразличья в твоей душе.

5

Не шути над моею сказкой,
И, когда говоришь, не молчи.
Правде чужды словесные маски –
Ты молчанием мне кричи.

И без слов я понять сумею
Всё, что высказать можешь мне,
Но в молчанье надежда тлеет
Не услышать жестокое “нет”.

6

Обижайся, брани, если хочешь,
Унижай, презирай – смирюсь.
Всё равно я люблю твои очи
И волос твоих дивных грусть.

Пусть досада и гнев – что толку?
Пусть до слёз я тебя разозлю –
Для меня ты – мечта, но не только –
Я реальной тебя люблю.

Для любви у нас сроку мало,
Для молчанья – у нас века.
Всё бы отдал, что жить осталось,
Только б жарко коснулась рука.

Влейся солнцем в сердечность слова,
В мыслей бег, что в душе несу, –
Я люблю твои губы и брови,
Стать твою и твою красу.

Обижайся, брани, если хочешь,
И презреньем убей – смирюсь.
Всё равно я люблю твои очи
И волос твоих дивных грусть.

7

Чому смуток з тобою поруч
Часто ходить у світлі дні?
Певне, є в тобі біль і горе,
Невідомі зовсім мені.

Хоч на щастя життя багате,
Але кожна людину ждуть
І печалі, і сум, і втрати,
І не можна їх обминуть.

Але к бісу цю мудрість убогу!
І догадки під три чорти!
Я бажаю, щоб всю дорогу,
Все життя усміхалась ти.

Щоб ніколи сльоза на вії
Не світилася, мов роса.
Хай же щастям завжди рясніє
Некриклива твоя краса.

Я не йму тобі зовсім віри,
Як сумною побачу тебе, –
Небо в сутінь буває сірим,
А насправді ж воно – голубе.

8

Здрастуй, сонце, і здрастуй, вітре!
Здрастуй, свіжосте нив!
Я воскрес, щоб із вами жити
Під шаленством весняних злив.

Хай заляжеться тиша навколо,
Й знову стану, як ви, німим,
Але в серці моїм ніколи
Не замовкне весняний грім.

7

Почему часто грусть с тобою
Ходит рядом меж светлых дней?
Видно, есть в тебе горе с болью,
Неизвестные вовсе мне.

И хотя счастьем жизнь богата,
Только каждого ждут в пути
И печали, и боль утраты –
Их немислимо обойти.

Но к чертям эту мудрость убогу!
И догадки – чертям в хвосты!
Я желаю, чтоб всю дорогу,
Чтоб всю жизнь улыбалась ты.

Чтоб слеза на твоих ресницах
Исчезала, рососою став.
Пусть же счастьем всегда искрится
Красоты твоей простота.

Я тебе я совсем не верю,
Если вижу, что ты грустна, –
Небо в сумерки видим серым,
Но оно – синева без дна.

8

Здравствуй, солнце, и здравствуй, ветер!
Здравствуй, нива в сиянье рос!
Я воскрес, чтобы с вами встретить
Буйство первых весенних гроз.

Пусть вокруг тишина смежит веки,
Пусть, как вы, стану нем потом,
Только в сердце моём навеки,
Не замолкнет весенний гром.

9

Пройдуть зливи, замовкнуть грози,
Задрімають вітри на ланах.
І весняного грому погрози
Пронесе стороною луна,

А проміння довге, як мітли,
Обмете сизохмарну даль.
І пройдеш ти, лишивши світлу,
Невгамовну мою печаль.

Та в прекраснім житті важкому
Будуть завжди сіять мені
В душу, повну вітрів і грому,
Сіруватих очей вогні.

* * *

Світ який – мереживо казкове!
Світ який – ні краю, ні кінця!
Зорі й трави, мрево світанкове,
Магія коханого лица.

Світе мій гучний, мільйоноокий,
Пристрасний, збурунений, німий,
Ніжний, і ласкавий, і жорстокий,
Дай мені свій простір і неспокій,
Сонцем душу жадібну налий!

Дай мені у думку динаміту,
Дай мені любові, дай добра,
Гуркочи у долю мою, світе,
Хвилями прадавнього Дніпра.

Не шкодуй добра мені, людині,
Щастя не жалій моїм літам –
Все одно ті скарби до краплини
Я тобі закохано віддам.

Минут ливни, замолкнут грозы,
Будут ветры дремать под луной.
И весеннего грома угрозы
Эхо вдаль унесёт стороной.

Как метлою, лучи рассвета
Обметут сизохмурую даль.
И пройдёшь ты, оставив светлой,
Неуёмной мою печаль.

Жизнь прекрасно-трудна, поверьте,
Но сиять будут мне одни
В душу, полную грома и ветра,
Сероватых очей огни.

* * *

Мир какой! Как кружева из сказки!..
Мир какой – ни края, ни конца!
Зори, травы, предрассветья ласка,
Магия любимого лица.

Мир мой, гибкий, миллионнокий,
Вспененный, пристрастный и немой,
Нежный, чуткий, ласковый, жестокий,
Дай мне свой простор, свои истоки,
Солнцем душу жадную омой!

Динамитом мысль мою наполни,
Не жалея любви и добра,
Грохочи в судьбу мою, как волны
Вечного прадавнего Днепра.

И не надо на добро скупиться,
Счастья пожалеть моим годам –
Всё равно весь клад твой, до крупницы,
Я тебе восторженно отдам.

ЛЕБЕДІ МАТЕРИНСТВА

Мріють крилами з туману лебеді рожеві,,
Сиплють ночі у лимани зорі сургучеві.
 Заглядає в шибу казка сивими очима,
 Материнська добра ласка в неї за плечима.
Ой біжи, біжи, досадо, не вертай до хати,
Не пуцу тебе колиску синову гойдати.
 Припливайте до колиски, лебеді, як мрії,
 Опустіться, тихі зорі, синові під вії.
Темряву тривожили криками півні,
Танцювали лебеді в хаті на стіні,
 Лопотали крилами і рожевим пір'ям,
 Лоскотали марево золотим сузір'ям.
Виростеш ти, синку, вирушиш в дорогу,
Виростуть з тобою приспані тривоги.
 У хмельні смеркання мавки чорноброві
 Ждатимуть твоєї ніжності й любові.
Будуть тебе кликати у сади зелені
Хлопців чорночубих диво-наречені.
 Можеш вибрати друзів і дружину,
 Вибрати не можна тільки Батьківщину.
Можна вибрати друга і по духу брата,
Та не можна рідну матір вибрати.
 За тобою завше будуть мандрувати
 Очі материнські і білява хата.
І якщо впадеш ти на чужому полі,
Прийдуть з України верби і тополі,
 Стануть над тобою, листям затріпочуть,
 Тугою прощання душу залоскочуть.
Можна все на світі вибрати, сину,
Вибрати не можна тільки Батьківщину.

ЛЕБЕДИ МАТЕРИНСТВА

Брезжат крыльями в тумане розовые птицы,
Ночи сыплют на лиманы алые зарницы.
 Заглянула в окна сказка сивыми очами,
 Материнской доброй ласке стала за плечами.
Ой беги, беги, досада, не вертись у хаты,
Не пущу тебя я люльку сына колыхати.
 Приплывайте к колыбели, лебеди, как грёзы,
 Лягут сыну под ресницы тихо-тихо звёзды.
Тишину тревожили крики петухов,
Танцевали лебеди на стене легко.
 Трепетали крыльями в перьях розоватых,
 Щекотали марево золотое в хате.
Вырастешь, сыночек, выберешь дорогу,
Вырастут с тобою спавшие тревоги.
 В сумерки хмельные мавки чернобровы
 От тебя ждать будут ласки и любви.
Будут петь так любо зазывные песни
Хлопцев чёрночубых девушки-невесты.
 Можешь выбрать друга и жену до тризны,
 Только невозможно выбирать Отчизну.
И по духу брата можешь выбрать то же,
Только мать родную выбирать не можешь.
 Где б ты ни был, всюду будет вечно рядом
 Беленькая хата с материнским взглядом.
А коль пасть придётся на чужом просторе,
То придут с Украины вербы с осокорем.
 Задрожат листвою, встанут над тобою,
 Защекочут душу расставанья болью.
Всё – поверь, сыночек, – можно выбрать в жизни,
Выбрать невозможно только лишь Отчизну.

ЗАЯЧИЙ ДРІБ

Їм справді однаково

– Нема прогресу, – вирішили блохи, –
Однак нас били й б'ють у всі епохи.

Така служба

Собака день і ніч на всіх гарчить сердито.
А що ж йому робить?!
Собаці треба жити.

А в кого ж...

Над Пуголовком Жаба поглумилась:
– І в кого ти таке гидкенське уродилось!..

Хвалилися миші:

Людей із світу ми могли б звести,
Якби не підсобляли їм коти...
А комірник радів у вечоровій тиші:
– Я у тюрмі б сидів, та виручають миші.

Мрія дармоїда

Побачив море й вигукнув Онисько:
– Якби мені таку завбільшки миску!..

Чи додумається?

Влетіла Мошка в око до Вола
Та й богу душу, звісно, віддала.
Побачила здивована Коза,
Як з ока у Вола скотилася сльоза,
Тепер вона все ходить та гадає:
– Чому так Віл за Мошкою ридає?

ЗАЯЧЬЯ ДРОБЬ

Им в самом деле всё равно

Прогресса нет, – твердят упорно блохи, –
Нас неизменно бьют во все эпохи...

Такая служба

Собака то рычит, то лает за оградой.
А что же делать ей?
Собаке жить-то надо.

А в кого же...

Над Головастиком Лягушка поглумилась:
– В кого ж ты гадкое такое уродилось?

Хвалились мыши:

– Людей могли б мы со свету свести,
Когда б не помогли им коты...
Но рад был кладовщик, мышиный писк услышав:
– Сидеть бы мне в тюрьме, да выручают мыши.

Мечта дармоеда

Увидев море, заорал Онисько:
Ох, если б мне таких размеров миску!

Догадается ли?

Влетела Мошка в глаз Вола
И Богу душу отдала.
Узрела удивлённая Коза:
Из глаза у Вола течёт слеза.
Теперь она всё думает-гадает:
Ну почему по Мошке Вол рыдает?

МАНДРІВКА ПО ЦВИНТАРІЮ

Ледареві

Цьому однаково, чи помирать, чи жить –
Живим лежав і тут лежить.

Злодієві

Його за те Всевишній покарав,
Що він коси у смерті не украв.

Кляузникові

Отрути й жовчі стільки в нім засохло,
Що черв'яки в його труні подохли.

Заздрісникові

А цей ноцями все сичить і свище,
Хоч вже перетворивсь на порошок:
– Чого могила у сусіда вища
І домовина довша на вершок?

Роззяві

Цей у могилі з горя занеміг,
Що власний похорон побачити не зміг.

Менторові

Нарешті люд знесилений спочив
Од язика, що всіх і всюди вчив.

ПУТЕШЕСТВИЕ ПО ПОГОСТУ

Лежебоке

Ему без разницы: иль помирать, иль жить –
Живым лежал и мёртвым тут лежит.

Злодею

Его за то Всевышний наказал,
Что он косу у смерти не украл.

Кляузнику

Отравы, желчи столько в нём засохло,
Что черви все в его гробу подошли.

Завистнику

А этот по ночам сычит и свищет,
Хотя уже сотлел на порошок:
– Ну почему могила рядом – выше,
А гроб – длиннее на вершок?!

Рогозею

Он от того в могиле занемог,
Что увидеть себя в гробу не смог.

Ментору

Здесь получил заслуженный причал
Язык, что всех и всюду поучал.

СОДЕРЖАНИЕ

Оборвавшийся взлёт	3
Гнівні сонети.....	6
Погода.....	6
Гневные сонеты.....	7
Погода.....	7
Без назви.....	8
«Ой майнули білі коні...».....	8
Без названия.....	9
«Ой, мелькнули белы кони...».....	9
«Я чую у ночі осінні...».....	10
«Я чувствую ночью осенней...».....	11
«Де зараз ви, кати мого народу? ...».....	12
Покара.....	12
«И где теперь вы, палачи народа? ...».....	13
Божья кара.....	13
Поет і природа.....	14
«Може, ти зі мною надто строга...».....	14
Поэт и природа.....	15
«Может, ты со мною слишком строгая? ...».....	15
«Може, так і треба неодмінно...».....	16
«Может, так велят нам наши гены...».....	17
«Задивляюсь у твої зиниці...».....	18
«Вглядываюсь я в твои зеницы...».....	19
«Є тисячі доріг, мільйон вузьких стежинок...».....	20
«Есть тысячи дорог и миллионы тропок...».....	21
Балада про зайшлого чоловіка.....	22
Баллада о пришлом человеке.....	23
Брама.....	24
Башня.....	25
Перший.....	26
Первый.....	27
Старість.....	28
Старость.....	29
«Гранітні обеліски, як медузи...»	30

«Твердыни обелисков, как медузы...».....	31
Ні, не вмерла Україна!.....	32
Нет, не умерла Украина!.....	33
Я.....	34
Я.....	35
Жорна.....	36
Жернова.....	37
Дід умер.....	40
Умер дед.....	41
Вона прийшла.....	44
Степ.....	44
Она пришла.....	45
Степь.....	45
Закохана.....	46
Влюблённая.....	47
«В грудях набубнявіла тривога...».....	48
Україні.....	48
«В сердце вдруг тревога зародилась...».....	49
Украине.....	49
«Минуле не вернуть...».....	50
«Былого не вернуть...».....	51
Головешка.....	52
Головешка.....	53
Завірюха.....	54
Метелица.....	55
«Найогидніші очі порожні...».....	56
Чари ночі.....	56
«Самый мерзкий из взглядов – порожний...».....	57
Чары ночи.....	57
«Там, у степу, схрестилися дороги...».....	58
«Вон там, в степи, скрестились две дороги...».....	59
«Люди – прекрасні...».....	60
«Люди – прекрасны...».....	61
Дума про щастя.....	62
Дума о счастье.....	63
«Впало сонце в вечірню куряву...».....	68
«Солнце кануло в пыльных сумерках...».....	69

Оборвавшийся взлёт

«Чорні від страждання мої ночі...».....	70
«Чёрные от муки мои ночи...».....	71
Абазури.....	72
«Не докорю ніколи і нікому...».....	72
Абазуры.....	73
«Корить других мне просто не пристало...».....	73
«Ну скажи – хіба не фантастично...».....	74
«Ну признайся – как бесчеловечно...».....	75
«Я тобі галантно не вклонюся...».....	76
«Не склонюсь галантно пред тобою...».....	77
«Стільки в тебе очей...».....	78
«Столько глаз у тебя...».....	79
«У душі моїй...».....	82
«Нет в душе у меня...».....	83
Кирпатий барометр.....	84
I. Замість вечірньої молитви.....	84
Курносый барометр.....	85
I. Вместо вечерней молитвы.....	85
II. Погрози ночі.....	88
II. Угрозы ночи.....	89
Танець пітекантропів.....	90
Танец питекантропов.....	91
Хор генералів.....	92
Хор генералов.....	93
Монолог маленького привида.....	94
Монолог маленького привидения.....	95
III. Ранок.....	96
III. Утро.....	97
«Гей, нові Колумби й Магеллани...».....	100
«Новые Колумбы, Магелланы...».....	101
«Земле рідна!...».....	102
«Край родимый!...».....	103
«Благословенна щедрість!...».....	104
«Благословенна щедрость!...».....	105
«Спади мені дощем на груди...».....	106
Можна.....	106
«Прильни дождём к груди усталой...».....	107
Можно.....	107

«Через души, мов через вокзали...»	108
«Як хороше радіти без причини...».....	108
«Через души, как через вокзалы...».....	109
«Как хороша ты, радость без причины...».....	109
«Осінній вечір морозом дихав...».....	110
«Маленьке – не смішне...».....	110
«Осенний вечер дышал морозом...».....	111
«Быть малым – не смешно...».....	111
Суд.....	112
Суд.....	113
Одурена.....	114
«Заграє смерть іржавою трубою...».....	114
Обманутая.....	115
«Смерть заиграет ржавою трубою...».....	115
«Ти знаєш, що ти – людина? ...».....	116
«Ты знал, что рождён Человеком? ...».....	117
Тиша і грім.....	118
Тишина и гром.....	119
«Світ який – мереживо казкове! ...».....	126
«Мир какой! Как кружева из сказки! ...».....	127
Лебеді материнства.....	128
Лебеди материнства.....	129
Заячий дріб.....	130
Заячья дробь.....	131
Мандрівка по цвинтарю.....	132
Путешествие по погосту.....	133

ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНЄ ВИДАННЯ

Корнієць Валерій Петрович

УРВАНИЙ ЗЛЕТ

російською та українською мовами

Редактор: **Станіслав Янчуков**

Верстка та обкладинка: **Андрій Тараненко**

Зверстано в ТОВ „Центрально-Українське видавництво”

Україна, 25006, м.Кіровоград, вул. Тимірязєва, 69.

Тел.: (0522) 24-48-51, 24-25-96.

Свідоцтво про внесення суб’єкта видавничої справи до Державного реєстру
видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції

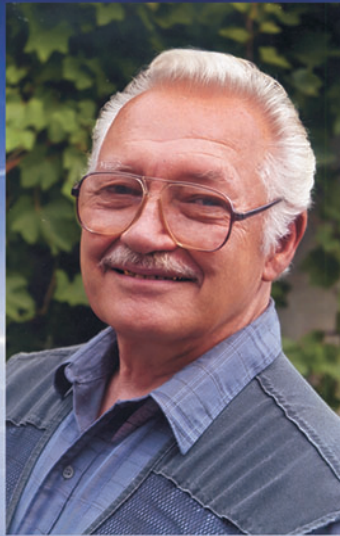
серія ДК №4234 від 15.12.2011 р.

Надруковано ФОП Чудна М.С.

Підписано до друку 11.02.2013 р. Формат 60x84 1/16.

Папір офсетний. Друк ризографічний. Гарнітура Times.

Ум.друк.арк. 8,0. Тираж 100. Зам. 098.

Корниец Валерий Петрович родился 25.02.1940 г.

Закончил филфак Кировоградского пединститута им. А.С. Пушкина. Работал учителем, завучем и директором в ряде школ г. Кировограда.

С 1983 по 1987 год был командирован в ДРА, где работал советником Главного управления школ-интернатов при Совете Министров Афганистана, занимался созданием школ-интернатов для детей-сирот.

Пишет с юности, но только в 2010 году решил опубликовать первый сборник лирических стихов «Судьбы веретено».

В 2011 г. вышел сборник «Струны души», в 2012 – сборник «Над кручею» и книга переводов с украинского языка избранных произведений кировоградских поэтов.

В 2013 г. – сборник «Вкус полыни», где помещены произведения автора и подборка переводов на русский язык произведений Владимира Базилевского и Василя Симоненко; а также сборник “Перо поэта” (переводы произведений Тараса Шевченко и лауреатов Шевченковской премии поэтов Н.Винграновского и Б.Олейника.

В 2014 г. – “А.Крымский. Избранное” (перевод с украинского).

Член Кировоградской областной организации Конгресса литераторов Украины.